

KATOLIŠKI MISIJONI

XLII - 9-10 • LAS MISIONES CATOLICAS • SEP.-OKT. 1968

LA VOZ DEL PAPA A LOS DIRECTORES DE LA OBRA MISIONAL

en el año 1967

"Venerables hermanos y queridos hijos:

Ya es una tradición bien establecida este encuentro anual del Padre común con los Directores Nacionales de las Obras Misionales Pontificias, que vienen a trabajar unidos en Roma en el seno del órgano componente de la Santa Sede. En primer lugar, permitidnos manifestar nuestra alegría al volver a encontraros y al veros trabajar, incansables y generosos, al servicio de la Misión, o sea, de la Iglesia. Efectivamente, vosotros sabéis mejor que nadie que la Misión es el fruto de la Iglesia y la Iglesia es el fruto de la Misión.

A vosotros corresponde sensibilizar a toda la Iglesia: sacerdotes, almas cansadas y fieles en este gran deber cisionero más necesario que nunca en el mundo de hoy. Ya el Concilio Ecuménico manifestó claramente esta dimensión esencial de la Iglesia, que es la Misión: los principios son claros, ahora se trata de ponerlos en práctica y de movilizar para ello a todo el pueblo de Dios. Sí, la actividad misionera no es una tarea reservada a algunos especialistas en el mundo o en la Curia Romana.

Es preciso que toda la Iglesia sea misionera. Y el fruto principal que Nos esperamos de la aplicación del Decreto "Ad Gentes" es esta toma de conciencia más viva por parte del clero y del pueblo fiel, de nuestra responsabilidad colectiva respecto de aquellos a los que todavía no ha llegado la luz del Evangelio. ¿Quién puede permanecer insensible ante las súplicas angustiosas que nos llegan de todas partes? En nuestra reciente encíclica "Populorum Progressio" hemos querido hacer Nuestro el llamamiento de nuestro predecesor Pío XII en favor de Africa. Y he aquí que en estos últimos días (7-8 de mayo de 1967), Nos hemos leído en "La Croix", de París: "Diez años después de la "Fidel Donum", el Africa Negra pide ayuda". Y también el Asia, bien lo habéis, espera ansiosamente a los mensajeros de la Buena Nueva, así como tantas otras tierras de Misión en nuestro mundo.

¡Ojalá podáis vosotros, venerables hermanos y queridos hijos, unir vuestros esfuerzos para ayudar a todos los católicos a comprender que todos somos responsables de la salvación de nuestros hermanos y que la Buena Nueva nos ha sido confiada, no para esconderla debajo del celemin, sino, al contrario, para proclamarla desde las azoteas. Si cada uno tiene esta preocupación lacerante por la salvación de los demás y la traduce en plegarias, esfuerzos, sacrificios y en un testimonio de vida cristiana, ¿quién no verá que una tal transformación de los ambientes cristianos ha de suscitar, por la llamada del Espíritu Santo, vocaciones misioneras generosas, decididas a consagrar su vida entera al anuncio de Cristo Salvador? Corresponde especialmente a los sacerdotes y a las almas consagradas el ser testigos ardientes del Evangelio y despertadores de almas.

Venerables hermanos y queridos hijos; vosotros lo veis: es preciso suscitar el espíritu misionero en todo el pueblo de Dios. "Los pueblos del hambre interpelan hoy de manera dramática a los pueblos de la opulencia", decíamos ("Populorum Progressio", 3): hambre del cuerpo, hambre del espíritu, hambre del alma. El honor de esta generación —así lo esperamos— será escuchar este "grito de angustia" (87). 300.000 sacerdotes para los países de vieja cristiandad y solamente 40.000 misioneros para el Tercer Mundo, que representa los dos tercios de la humanidad. Esto hemos leído estos días en "Omnis Terra" (Documentos "Omnis Terra", XLIX, 2, Mayo 1967, C. 1). Estas cifras, con su elocuencia lapidaria, con un llamamiento a la conciencia cristiana: despertar, orientar, sostener las vocaciones misioneras, sigue siendo, por tanto, uno de los primeros deberes, hoy como ayer. A vosotros, venerables hermanos y queridos hijos, corresponde el difundir esta convicción y suscitar en la Iglesia estos heraldos del Evangelio, que llevarán a los hombres de este tiempo la Buena Nueva de la salvación. Que el Espíritu Santo fecunde vuestras iniciativas. A vosotros y a todos vuestros colaboradores, nuestra paterna Bendición Apostólica."

Pablo VI.

Radi oblastvene dolóče bo odslej vsaka številka na tem mestu objavila sestavek v kasteljanshčini. „300 dosmrtnih naročnin“ glej na zadnjih straneh.

- Misijonska nedelja bo znova razplamtela misijonski ogenj. Za to priliko je sveti oče Pavel VI. poslal vsemu svetu posebno poslaničo. Cerkev v presnavljanju sveta stoji v polni zavesti svoje odgovornosti. Ker smo Cerkev mi vsi, ne le papež in škofje, zato nam je vzpodbudna beseda vrhovnega pastirja dragocena.
- Misijonarju včasih ne ostane drugega kot Bog. V svoji osamljenosti mu v težkih urah in preizkušnjah molitev daje nove moči. Naš veliki vzor Baraga je to v svojem misijonskem življenju neštetokrat izpričal.
- Težek bi bil Kristusov očitek: niste razumeli znamenja časa. Mladi slovenski duhovnik je na to besedo evangelija navezal svoja razmišljanja o misijonskem delu našega naroda.
- Madagaskar nam Slovencem ni „nova zemlja“, posebno ne lazaristom. Tridelna zgodovina malgaškega misijona je polna dramatike: človeške in božje.
- Čudovit zgled misijonskega poklica je duhovnik-zdravnik lazarist Zevaco; vredno, da preberó te vrstice zlasti mladi ljudje.
- Iz Zambije se nam je prvič oglasila naša laična misijonarka Zinka Herzog; njeno poročilo bo razveselilo vse, ki spremljajo delo naših zambijskih misijonarjev.
- Dva naša beneška rojaka Obala in Čuk sta se znašla na novih postojankah in pred novimi problemi. Njuno zanimivo poročilo ni samo lokalnega značaja, ampak odkriva problematiko misijonstva in misijonskega življenja sploh.
- Po misijonskem svetu je vsak mesec polno velikih in malih novic. Iz raznih strani nam drobna poročila slikajo razgibano misijonsko problematiko.
- Tudi iz zaledja je nekaj poročil; še več jih bo po misijonski nedelji.
- To pot je cela zbirka pisem naših misijonarjev iz Formoze, Hongkonga, Vietnama in Siama.

MISIJONSKA NALOGA CERKVE

PAPEŽEVA POSLANICA ZA MISIJONSKO NEDELJO, KI BO LETOS 20. OKTOBRA

Našim bratom v Kristusovem svečeništvu!

Prišla je ura misijonov. Že nekaj časa se vsako leto po katoliškem svetu praznuje Misijonska nedelja; letos je določena za 20. oktober.

Našim sinovom svete katoliške Cerkve!

Ta dan hoče biti priložnost, da se v srcu vseh vernikov na novo vžge zavest misijonske naloge, lastne vsej Cerkvi, ki je bila ustanovljena, da bi bila misijonska.

Kristusova Cerkev se imenuje katoliška, to je vesoljna. Pozvana je, da postane v resnici — v zgodovini, v vrstah človeštva — to, kar po pravu že je in kar je po dolžnosti: pričevanje o Kristusu za vse, sredstvo zveličanja za vse, skrivnostna in človeška družba, odprta vsem. In to ne zato, da vlada, ne da nadomesti ali prekosi zemsko državo, temveč, da prodre v duše s svojo lučjo resnice, svojim kvasom svobode, svojim spodbujanjem dejavnosti v pravičnosti in bratstvu; da dá svetu versko edinost v soglasju z njega naravnimi in spoštovanja vrednimi narodnostnimi, kulturnimi in političnimi razlikami. Je vesoljna po ustanovitvenem namenu in mora biti vesoljna v resnici.

Misijonska zavest

Ta božji načrt, ki ga Cerkev nosi s seboj, še več: v sebi, se je poživil v teh zadnjih časih; Cerkev se ga je živeje zavedela. Vzporedno s tem, ko so zemlja pota odpirala nove stike med ljudstvi, je Cerkev v sebi čutila „prignnjanje ljubezni“, naj jih izrabi; pogosto še več: naj bo v tem prva. Z drugimi besedami — v skladu s svojo naravo se je čutila misijonsko. Vzklik sv. Pavla: „Gorje mi, če ne oznanjam evangelija!“ (I Kor 9, 16) je zadonel v srcu Cerkve in vzbudil v njej pogon njenega prvotnega poklica. To dokazuje zgodovina misijonov v teh poslednjih stoletjih, ki je nevarnosti, dogodivščin, junaštev in mučeništev polna epopeja.

Misijonska podjetnost se je, da tako rečemo, razbohotila; sprijela se je z nadčloveškimi težavami, poslužujoč se preprostih sredstev in srčnih ljudi, ki jih je gnala ljubezen. Vera je postala to, kar mora biti — razgibana, nezadržna, celo drzna. Radost ob širjenju evangelija je poplačala vsak napor, vsako žrtev. Nato je prišel koncil. Pojasnil

je bogoslovna načela tega pojava in spodbudil božje ljudstvo, naj bi se spet oklenilo svoje prvotne dolžnosti širjenja. Pokazal je vodila in pravila ter dal spodbude z namenom, da se močnejše in bolj urejeno nadaljuje veliko delo evangelizacije ljudstev, delo, v katerem Cerkev še ni pognala globokih korenin avtonomne življenjske sile.

Bratje in sinovi! Ta razgled po čudovitem in glede na nekatera znamenja čudežnem odseku sedanjega življenja naše svete Cerkve za-sluzi, da o njem premišljamo z največjim zanimanjem. Kdor se ob tem razglašenju svete Cerkve raztresa ali ostaja brezbrizen, mora dvomiti o lastni zvestobi Kristusu in svojemu krstu. Misijoni so naši, so vsakogar izmed nas, vsake srenje vernikov; daljni so v prostoru, pa se morajo v srcu čutiti bližnji. Ako razumemo nravno vrednost, ki jo imajo za skupnostni čut vere in ljubezni, mora biti Misijonska nedelja trenutek osredotočene in dejavne pozornosti za vsakogar od nas. Zato vam namenjamo to poslanico.

Želeli bi vam spregovoriti o težavah, ki jih danes zaradi razvoja sveta prenašajo misijoni, in o metodah, ki jih bodo morali uporabljati, da obdrže zavzete položaje in da pomnože, če Bog hoče, svojo osvobodilno silo.

Tvarna pomoč misijonom

A zdi se nam, da vam moramo v premislek predložiti drugo, že zelo znano, a zmerom navzočo in perečo plat misijonskega vprašanja, namreč „sredstva“. Vedno, in zdaj bolj ko kdaj, potrebujejo misijoni sredstva, to je poklice in darove. Govorimo vam zdaj o darovih. Storili bi to s samogibno plahostjo in skoro z neugodjem, ko nam ne bi tega nalagala potreba in ko nas koncil ne bi opozoril, da se ne smemo sramovati stegnjene roke in tega, da se nekako spremenimo v berače za Kristusa in za zveličanje duš (prim. Ad gentes, št. 39).

Potrebe misijonskih ozemelj so neizmerne, pa naj jih gledamo s katere koli strani. Potrebne so šole, bolnišnice, cerkve, kapele, zavodi za gobavce, semenišča, vzgojna in počitniška središča, nešteta potovanja. Ni najtežja stvar gradnja poslopij, temveč njih delovanje; to zahteva vsako leto velikanske vsote za vzdrževanje naprav in osebja, za pomožne ustanove.

Misijonske dežele morejo za vse to nuditi kaj malo; po navadi gre za pokrajine v razvoju, včasih silno ubožne. Vse pade na ramena škofijske uprave, katere dohodki so neznatni; zelo maloštevilni krajevni dobrotniki in redki so tuji. Često je ta dobrodelnost negotova, slučajnostna, prepuščena dobremu srcu in zmogljivosti priložnostnih darovalcev.

Bratje in sinovi, zdaj nas poslušajte! Posebej moramo govoriti za pa-

peške misijske družbe. K temu, da vaši dobrotelnosti postavljamo te ustanove pred druge, tudi zelo zaslužne pobude, nas ne nagiblje posebno zanimanje za imenovane ustanove. K takemu dajanju prednosti nas sili neizogibno organiziranje misijske uspešnosti, delilna pravičnost pomoči, namenjenih za evangelizacijo sveta. Razen tega jo potrjuje tudi koncil, ko pravi, da je treba „posebej pospeševati papeške misijske družbe“ (Ad gentes, št. 38).

Papeške misijske družbe

Papeške misijske družbe za širjenje vere, svetega apstola Petra in svetega Detinstva imajo namen, da v božjem ljudstvu vzbude zanimanje za ustanovitev Cerkve v ljudstvih in skupinah, ki še ne verujejo v Kristusa, in za to nabirajo duhovno in stvarno pomoč.

Ta način sodelovanja z misijsko dejavnostjo Cerkve obsega vse njene člane — od papeža, ki vam zdaj govori, do zadnjega vernika.

Škofje, misijonarji, misijonarke in krajevni duhovniki lahko z gotovostjo zaupajo samo v pomoč papeških misijskih družb, katere razdeljujejo vsako leto med osemsto ali več misijskih okrožij po vsem svetu nabrane zneske.

To razdeljevanje — preučujejo ga v družbenih pisarnah in organizacijah — je težko, natančno, kočljivo, toda je potrebno; ima pomen drugega in koristnega prispevka k vsakdanjemu kruhu misijonarjev. S tega vidika opravljajo družbe dragoceno službo; zagotavljajo pravično razdelitev darov in preperečujejo, da bi nekaj misijskih škofij bilo privilegiranih, poleg njih pa druge — pozabljene.

Brez papeške Družbe za širjenje vere misijski škofje ne bi imeli letne pomoči za vzdrževanje svojih škofij in za uresničevanje svojih načrtov, krajevni duhovščini ne bi bilo mogoče nuditi vzgojo in izobrazbo, če ne bi bilo pomoči, ki jih razdeljuje papeška Družba svetega apstola Petra, in ne bi bilo mogoče podpirati toliko otrok, zlasti zapuščenih in bolnih, če ne bi bilo papeške Družbe svetega Detinstva.

Vsak škof, vsak duhovnik in vsak vernik, pa naj vrši naravnost ali posredno kakšno opravilo v sklopu misijskega apostolata, mora sodelovati tudi v splošnih dejavnostih Cerkve, to je v papeških družbah; ko te pripadajo papežu, pripadajo celemu episkopatu in vsemu božjemu ljudstvu. Razen tega so te družbe v skladu z novimi metodami splošnega načrtovanja, ki vodijo razvoj velikih modernih dojetij. V motu propio Eccle-

Sv. Frančišek Ksaverij, zavetnik misijonov ➔

siae sanctae (št. 13, 2) se papeške misijonske družbe tesno povezujejo s sveto kongregacijo za evangelizacijo ljudstev po neposredni koordinaciji. Ta jih postavlja v razvid in jim daje učinkovitost, da morejo z natančnim gospodarstvom pomnožiti svoje dejavnosti in spodbujati misijonskega duha celotnega božjega ljudstva, pri čemer dejavno sodelujejo člani naše ljubljene Papeške misijonske zveze duhovnikov.

Vsem škofom je kot udom škofovskega zbora, naslednika apostolskega zbora, veliko do tega, da ta duh raste. Še več — na vsaki škofovski konferenci morajo med drugim razpravljati „o določenem finančnem prispevku, ki ga mora vsaka škofija v sorazmerju s svojimi dohodki letno oddati za misijonsko akcijo“ (Ad gentes, št. 38, 5).

Šola veseljne ljubezni

Vrh tega je pomoč, ki jo kdo nudi papeškim misijonskim družbam, zanj šola za vajo v dobroti. V njej so obširna, katolizmu lastna obzorja, ki ne omejujejo pogled na poedino in bližnjo potrebo — v kateri lahko ugodje ob izkazani pomoči že pomeni delno plačilo za dobrotnike (prim. Mt 5, 46-47) — marveč vodijo pogled v neomejene in pozabljene razsežnosti, ki evangelijskim delavcem, ki ne znajo prositi in ne vedo, h komu se zateči. Predvsem gre za poglede na neizmerne dežele v Aziji, Afriki in Ocaniji, kjer je misijonstvo še na prvi, najtežji stopnji „plantationis Ecclesiae“.

Končno ne moremo, da ne bi poudarili tole: velikodušnost hierarhije in vernikov, ki prodre po tej poti v naše misijone, je neka vrsta odgovora na povabilo naše okrožnice *Populorum progressio*. Ako se namreč izvaja s poznavanjem položaja, z modrostjo, ki teži po sistematičnem dvigu ljudstev, katerim stoje ob strani misijoni, ter v čim manj pretrganem nadaljevanju, ki omogoča drobnemu semenu, da zraste in se razvije v mogočno in košato drevo, tedaj resnično pripomore k razvoju ljudstev; ta pa jih vodi od začetne državljanske in npravne življenjske sile do svobodnih in modernih, zmožnih življenja iz lastnih sil.

Bratje in sinovi! Naj vam ta Naš poziv ne preseda, temveč naj bo odmev Našega priznanja za vse, kar ste v blagor misijonov že storili; odmev Našega spodbujanja, da bi se napravilo še več; prav posebno pa odmev svečanih Kristusovih besed: „Dajte in vam bodo dali; dobro, natlačeno, zvrhano mero vam bodo stesli v naročje“ (Lk 6, 38).

Mi vam ne bomo mogli povrniti, pač pa Kristus. To vam želimo, ko pošiljamo svoj apostolski blagoslov vsem misijonskim dobrotnikom, podpornikom in delavcem.

Na Vatikanu, 2. junija 1968, na binkoštni praznik.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDOV NA BARAGO – MISIJONARJA

Alojzij Geržinič

VIII

Misijonar bodi poln žive vere in neomajnega upanja, naj bo mož molitve . . . ; navadi naj se zadoščati sam sebi (Fil 4, 11); v svojem telesu naj v duhu žrtve nosi Kristusovo smrt, zato da bo v tistih, h katerim je poslan, delovalo Jezusovo življenje (2 Kor 4, 10 sl.).

Prva semena božje besede sta v sprejemljivo Friderikovo srce sipala resni in delavni oče in blaga, velikodušna mati. Z njo so otroci molili zjutraj in zvečer in vsak dan prebirali jagode rožnega venca. Najboljši vpliv je imela na ljubljanskega študenta Dolinarjeva družina, odločilno pa je bilo visokošolčevo srečanje s sv. Klemenom Hofbauerjem na Dunaju. Tam je tudi začel z obiskovanjem Zakramenta ljubezni, kot je zabeležil v dnevnik, in dodal: „Ne morem izreči z besedami, koliko tolažbe čutim pri tem.“ V tistih časih, ko je še vel hladni veter janzenizma in jožefinizma, je to bila redka pobožnost.

Kako se je zavedal neizmerne vrednosti vere, je lepo razvideti iz njegovih obiskov dobrniške cerkve obakrat, ko je iz Amerike pripotoval v Evropo. Prvikrat se je ves solzan celo uro zahvaljeval za milost krsta, drugikrat je pol ure molil ob krstnem kamnu, se zjokal od ginjenosti in nato izpred oltarja dolgo govoril o krstu in posvečujoči milosti.

Sestra Antonija je iz La Pointe pisala domov, kako se Friderik „nase nič ne ozira in samo za nadnaravno živi“. Prav od tam sporoča nekaj kasneje mešanec Vincencij Roy, kako se je ob branju evangelija pri polnočnici Baraga raznežil in več minut ni mogel spregovoriti. Na neki drug božič je ob evangeljskih besedah zaihtel in moral oditi s prižnice.

Njegovo zaupanje v božjo Previdnost ni imelo meja. Smrtne nevarnosti ga niso vznemirjale. Sam je l. 1833 opisal v pismu na Dunaj hud vihar, ki ga je zajel v krhkem čolnu na Michiganskem jezeru. „ . . . borili smo se s silnimi valovi, ki so nam vsak hip grozili s pogubo. Vendar smem reči, da sem bil prav miren in brez vsakega strahu, ker sem se zavedal, da me tja pošilja Dobri pastir iskat izgubljenih ovčic in jih k njemu vodit.“

Trinajst let pozneje je bilo isto jezero priča, kako je Baraga v najhujšem viharju ležal v dnu čolna in bral brevir. Na Indijančev krik, da se bosta nemara potopila, je odvrnil: „Ne boj se! Črna sukinja ne bo utonila, ker potem bi bilo ljudstvo na oni obali nesrečno.“ Čoln je švigal mimo čeri in skozi valovje v izliv reke med skalami.

ČUDOVIT SI V SVOJIH SVETNIKIH

Gospod, ki v Baragu si nam podaril
pastirja dobrega in učenika —
usliši vernih src gorečo prošnjo:
naj kmalu ga častimo kot svetnika!

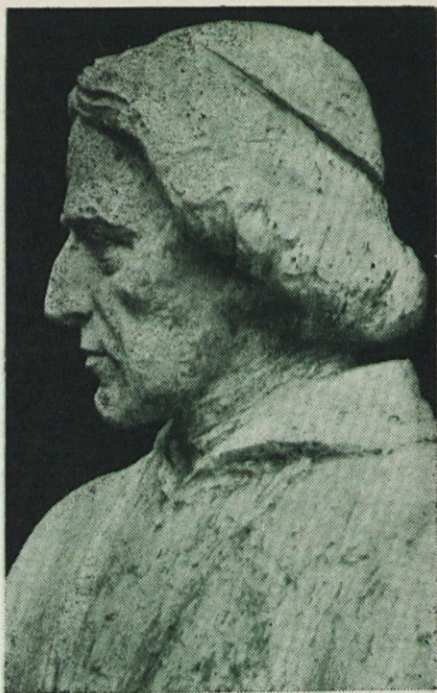
Gospod, ki dal po Baragu poganom
si milosti in vseh dobrot nešteto —
usliši nas, ki prosimo, da z novim
svetnikom poveličaš Cerkev sveto!

Gospod, ki Baraga je le po tebi
naporov zmožen bil in del velikih —
daj, da po njem te moremo slaviti,
ki čudovit v nebeških si svetnikih!

Gospod, ki si odpiral rajska vrata
v dom vračajočemu se misijonarju —
daj, naj delimo z njim nebeško srečo:
NAJ SMEMO GA ČASTITI NA OLTARJU!

Marija Brenčič-Jelen

Ahčinov kip škofa Barage od strani. Kip se nahaja v Baragovem misijonišču in simbolizira naše misijonske ideale na vseh množičnih slovenskih misijonskih prireditvah v Velikem Buenos Airesu. Izdelan je v dvakratni naravni velikosti. Čudovito izraža veličastvo Baragove osebnosti.

Tak je bil Baraga tudi takrat (1851), ko se je pri hoji čez zamrzlo jezero oddrobil pod njim in spremljevalcem led; ploščo je veter že gnal na odprto plan in že se je pričenjala krušiti. Indijanec je bil od strahu iz uma, Baraga pa je pokleknil in molil ter spremljavalca hrabil. Nenadoma se je veter obrnil in ju prignal prav tja, kamor sta bila namenjena.

Ko so pri Veliki reki nahujskani in pijani Indijanci oblegali Baragovo kočo — cele štiri ure so tuleč skušali vdreti vanjo —, je misijonar klečal in molil. Sam je o tem čisto na kratko pisal v Evropo (februarja 1834): „Izročil sem se božji previdnosti in ostal miren. Ko so videli, da ne morejo noter, so se med tuljenjem odstranili.“

Njegovo notranje življenje se je neprestano hranilo z molitvijo. Po odhodu sestre Antonije je pisal Amaliji: „O kolika sreča je za človeka biti prost vsega pozemskega in ne imeti nobenih posvetnih skrbi! Kako lahko ostane potem zmerom združen z Bogom!“

Od blagoslovitve nove cerkve v La Pointu avgusta 1841 je Baraga vstajal poleti ob treh, pozimi ob štirih in do tri ure kleče molil in premišljeval. Septembra 1859 se je v dnevniku spomnil 18. obletnice jutranjega premišljevanja in vzkliknil: „Bogu neskončna hvala!“ Kako se je pri tem vsakodnevem pogovoru z Bogom nadzoroval, je videti iz več

zapiskov v dnevniku. 12. marca 1860 je ugotovil: „Velika milost: tri polne ure (jutranjega premišljevanja).“ 15. aprila istega leta je potožil: „Velika duhovna nesreča to jutro! Namesto ob treh sem vstal šele ob petih; dve uri popolnoma izgubljeni.“

Molitev brevirja je vzdrževal tudi v najbolj neugodnih okoliščinah in pri najhujši utrujenosti. 19. junija 1847 je pisal o tem na Dunaj: „Posebna težava na teh zimskih potovanjih je za duhovnika brevir. Podnevi ga ni mogoče odmoliti, ker je dan kratek in je treba skrbeti, da se kolikor mogoče daleč pride; treba ga je torej zmoliti zjutraj pred zoro in zvečer, pri svitu ognja, kar pa oči večkrat zelo utruja. Pa hvaležnost do Boga slajša misijonarju tudi to dolžnost.“

Marquettiški generalni vikar Jacker je v pogrebem govoru povedal o tem: „Od štirih do petih zjutraj ali včasi celo od treh do petih bi ga vselej dobil klečečega, zavitega v plašč, v sladki družbi z Gospodom, in to ob vseh okoliščinah. Videli smo ga, kako je Bogu daroval prvo jutranjo uro v temnih gozdovih ali na bregu jezera med tulečim viharjem, ali v svoji borni hišici, ali na potovanjih v kakšnem skritek kotu gostilne, nabitito polne gostov. Opazovali smo ga, kako se je tega reda držal tudi takrat, kadar je z velikanskim naporom ves dan poprej potoval po vodi ali po suhem, in celo takrat, kadar je šel opolnoči počivat.“

Med zadnjo boleznijo je, obsojen na posteljo in naslanjač, molil in premišljeval. Dočakal je še praznik Jezusovega Imena, kot je Jacker obvestil takoj po smrti Baragove sorodnike, „ki mu je bilo zmerom tako drago, ki je zanj delal in se žrtvoval, ga oznanjal poganom in do zadnje ure nosil v srcu.“

Take molitve so dosegle čudovite stvari. O njih so pripovedovali Indijanci, o njih poročala zgodovina. Dr. Jaklič je prepričan, da je z jutranjimi molitvami izprosil pri Bogu tudi veliko milost, da so njegovi duhovniki goreče izvrševali svojo težko službo.

Molitev je priporočal vsem, posebej je od evropskih prijateljev pričakoval molitve za misijone. V pripravah na ustanovitev misijona pri Veliki reki je sestro Amalijo prisrčno prosil, naj tedaj še posebej moli zanj in naj zadevo priporoči še drugim; naj daje za maše in naj bodo obhajila in druge pobožnosti za dober uspeh njegovega misijona.

Ob prvem obisku domovine je na prošnjo izdajateljcev knjižice o uspešni molitvi rožnega venca napisal uvod o izredni važnosti molitve in ga končal s pozivom: „Ali prosim vas, pomagajte mi z gorečo molitvijo. Misijonarji ne bodo nikoli nič opravili pri nevernikih, če jih verni kristjani ne bodo podpirali z molitvijo.“

Bleščeča odlika Baragove pobožnosti, ki jo je skušal širiti tudi med drugimi ljudmi, je bila vdanost Materi božji. Sam je napisal: „To kraljico vseh svetnikov neizmerno ljubim in častim in za trdno upam, da neprestano prosi in bo prosila pri Bogu zame in za moj misijon.“

Ali razumemo znamenje časa?

FRANC ŠKRJANC

Kljub nadčloveškim naporom misijonskega osebja in znatnim doseženim uspehom krščanstvo v odstotku ne napreduje, marveč nazaduje. Nekrščanski narodi imajo namreč zelo velik naravni prirastek. Med tem ko mi tako mirno spimo, se je število nekrstjanov dvignilo na dve in pol milijardi. Tudi danes se naši rojaki trudijo v misijonih (37 misijonarjev in 30 misijonark), toda premalo jih podpira brezbrizno zaledje. Svet nam je odprt, mi pa, kakor s podrezanimi krili tičimo v svojih kletkah. Enrico Bartoletti pravi: „Odvzeti našemu duhovništvu misijonsko perspektivo bi pomenilo obubožati ga, pohabiti. Ponekod ribiči duš omagujejo s preobloženim lovom, drugod pa izpirajo prazne mreže. Vsak dan se število nekrščenih dvigne za 120.000. Bog je s svoje strani vse storil, da bi se tudi ti zveličali! Svojega Sina je žrtvoval za vse, da ni razločka med Judom in Grkom. Ne iščimo torej izgovora in vzroka na božji strani. Vprašajmo se, ali smo verniki, predvsem mi, Gospodovi izvoljenci svoje storili! Misijonsko polje je nepregledno, ključ za rešitev misijonskih problemov pa je v naših rokah: molitve, žrtve, materialna pomoč, moralna spodbuda in bodoči misijonarji. Vse to bo po božji ekonomiji razdeljeno po vsem svetu.“ Res je: prihaja za nas novo razdobje. In je tudi res: mi vsi smo pred zgodovinskim izpitom. Znamci bodo ugotovili, če smo razumeli pokoncilski čas.

ODKOD BOMO ČRPALI MISIJONSKO VNEMO?

Vprašanje vneme, predvsem vneme za dobro stvar je vsled težnje egoizma postalo težavnejše. Kolena so nam otrdela ravno takrat, ko bi bilo treba preskočiti potok lastnega jaza. Kristus pa nas vzpodbuja: ne boj se, mala čreda! Vsakega posameznika pa vprašuje, kakor je nekoč Petra: „ali me ljubiš bolj ko tile“ (Jan 21, 15)? Na prvo vprašanje smo mu že odgovorili, ko smo postali njegovi učenci. Na drugo vprašanje mu bomo odgovorili kot dušni pastirji. Kaj bomo pa odgovorili na tretje, če nam ga postavi, čakajoč na našo najiskrenejšo izpoved ljubezni in pripravljenosti le njemu edinemu služiti? Mar bomo prosili z Jeremijem (Jer. 1, 6): „Oh vsemogočni Gospod, ne znam govoriti, ker sem še mlad!“?

Ali bomo tudi mi prosili: „Gospod, dovoli mi, da prej grem in pokopljem svojega očeta“ (Lk 9, 59), ali pa bomo žalostno odšli od Gospoda, ker nam je težko zapustiti bogastvo? Saj nam tudi sv. Pavel pravi: gorje mi, če evangelija ne bi oznanjal. Janez XXIII. pa pravi Združenim narodom: „Ker je človek zmeraj v stiski, moramo mi njegovo potrebo čutiti kot svojo in biti za ceno žrtve pripravljeni priskočiti mu na pomoč!“

Ozrimo se naokrog in videli bomo, koliko koščenih rok in prosečih oči se dviga k nam: ne le za drobtinice kulturnih dosežkov, to je le naša drugotna naloga. Src in resnice hočejo od nas; Kristusove ljubezni in modrosti so žejni.

Pred kratkim je eden naših starejših sobratov v „Družini“ ugotavljal, v kakem verskem stanju je naš narod. Pravi: „Veliki svetniki lahko zrastejo le v svetem narodu. O Slovencih današnjih časov tega ne bi mogli reči“. Sodba je podana brez predhodnega confiteor. Vsi se branimo vzeti nase krivdo za tako stanje.

Vzgojitelj medvojne generacije bogoslovcev dr. Lambert Ehrlich je znal gojencem prikazati silo, ki jo trpi božje kraljestvo. Znal jih je navdušiti za delo in žrtev, za odprtost problemom vse Cerkve. Naučil jih je ceniti domovino in ljubiti misijone. Ni čudno, da je prav ta generacija dosegla razcvet krščanstva doma in hkrati rekordno število misijonskih poklicev (140).

Druge države, ki imajo manj duhovniškega naraščaja, se kljub temu ne bojijo poudarjati pomen misijonstva in dela misijonskih krožkov v bogoslovjih. V Holandiji prav z realnim prikazovanjem misijonskih problemov navajajo gojence na duha molitve in žrtve. Nadvse potreben je ekumenizem, vendar bi moral misijonski duh biti pred njim! Kdaj naj se naučimo potrebne širine, če ne ravno v teh letih. Tu se bomo naučili pripravljenosti, da bomo v potrebi tudi za ceno žrtve znali z ljubeznijo priskočiti na pomoč Kristusu, ki prebiva v naših bratih.

Čeprav bomo duhovniki posvečeni prvenstveno za svojo škofijo, bomo kljub temu duhovniki za vso Cerkev. Kjerkoli bomo delovali, moramo vedno posredovati svojo misel, svoje molitve in gorečnost potrebam vse Cerkve. Saj je vsak izmed nas solidarno odgovoren za zvečanje vsega človeštva.

Nič ne bi tako nasprotovalo duhu Cerkve in samemu duhovništvu, kot če bi svoje molitve in zanimanje pod pretvezo potreb omejevali le na apostolsko delovanje v ožji domovini. Naravnost greh pa bi bil ljudem zakrivati to široko obzorje Cerkvene bodočnosti.

Misijonarji nas roteč prosijo: „Molite, neprestano molite, da Bog običajnim milostim doda še večje, da z obiljem milosti premaga človeško revo!“ Mi smo tisto zaledje, odkoder naj prihaja na prve položaje duhovna, materialna in, če je božja volja, tudi osebna pomoč. Sami se vprašajmo, kako in koliko odgovarjamo na ta velika pričakovanja, ki jih stavijo v nas in naš narod Cerkev in naši misijonarji.

Profesorji v semeniščih bodo slušatelje poučevali o dejanskem stanju na svetu in v Cerkvi, da se bo tako oblikovala misijonska zavest v bodočih duhovnikih.

Misijonski odlok

MALGAŠKA TRILOGIJA

I

Pred svoje misijonarje je stopil sv. Vincencij. Prišle so ponovne vesti, da so umrli misijonarji, ki jih je poslal na Madagaskar. Že od leta 1648 je na prošnjo in naročilo Svetega Sedeža bil ta kos zemlje njegova posebna ljubezen. Toda misijonarji so začeli zmajevati z glavami. Slabo podnebje, pičli misijonski uspehi, neprestane žrtve, kaj ni to preveč za mlado družbo?

Ta dan se mu je na obrazu bral sveti ogenj. In kakor kladivo so padale njegove besede: "Biti moramo pripravljene iti tja, kamor nas Bog postavi. Ali naj ostanemo tu kakor zapečkarji brez poguma in brez gorečnosti? Ali bomo gledali, kako se drugi izpostavljajo nevarnostim za božjo službo, mi pa bomo boječi kakor mokre kure? O beda, o slabost! Dvajset tisoč vojakov gre na vojsko, kjer bodo trpeli na najrazličnejše načine, kjer bo eden izgubil roko, drugi nogo in mnogi življenje in to zaradi dima slave. Trpeli bodo. Če je treba trpeti za nebesa, se nihče ne gane. Še tisti nočejo trpeti, ki so si to postavili za nalogo. Žive tako, da je sramotno. Če so med nami taki, je to sramotno, to so samo prikazni misijonarjev. To vam pripovedujem zato, bratje, da vas pripravim, da boste vdani v božjo voljo sprejeli poročila, ki bodo prišla, naj bodo kakršnakoli, in da se ne boste čudili, če boste zvedeli, da so vsi bratje na Madagaskarju mrtvi, in da vam ne bo prišlo na misel, da je treba zapustiti Madagaskar."

Te besede so podrle vse omahovanje. Drug za drugim so odhajali in drug za drugim umrli: 27 misijonarjev je umrlo v 25 letih. In še bi vztrajali tudi pod Vincencijevimi nasledniki, če ne bi leta 1674 pokolj Francozov na Madagaskarju bil razlog izгона misijonarjev. Zadnja dva, ki sta še ostala živa, sta otok zapustila prisiljena.

Velika doba je bila to in upravičeno je zapisano: "Nacquart, Dufour, Bourdaise, Etiene so imena neznanih junakov, pozabljena imena. Niti v Franciji niti na Madagaskarju nimajo spomenika, dasi so toliko storili za krščanstvo. Ostati morajo vsaj v našem spominu kot vzvišeni zgledi."

II

Leto 1896, 7. aprila. V Fort -Dauphinu se je izkrkal Vincencijev sin škof Crouzet in z njim prvi lazaristi. Začela se je nova doba malgaškega misijona.

Za njimi so prihajali novi in novi misijonarji, delo se je širilo in razvijalo. Prišle so na pomoč usmiljenke.

V vrsto teh pionirjev novega malgaškega misijona je stopil tudi Slovenec, misijonski brat Obreza. Mlada jugoslovanska provinca je takoj ob svojem rojstvu zaživela v misijonski ideji. Ta pravzaprav je bila nje gibalo. Iz tega misijonskega zanosa so nastale Groblje — misijonska centrala, od tam je izključno misijonski list "Katoliški misijoni" širil po vsej domovini misijonsko misel; Misijonska mašna družba, Misijonska zveza predvsem pa vzgoja misijonarjev je bilo glavno delo Grobelj.

Mlado provinco je gnalo hrepenenje zgrabiti za misijonsko delo. Med misijonske kandidate se je leta 1925 uvrstil Jožef Obreza. Rojen v Begunjah pri Cerknici 1889 je bil v Marijanišču gojenec prelata Kalana, se kot mizarski vajenec seznanil v Celovcu s prof. Ehrlichom, odšel s svojimi domačimi v Brazilijo, kjer je preživel nekaj težkih let, se spet vrnil in končno našel svoj pristan med lazaristi.

Gorečega in uporabnega brata so določili za Madagaskar. Novembra 1929 je odšel v Pariz, od tod pa naslednjo pomlad na Madagaskar. Postal je s svojo duhovnostjo, ljubeznivim značajem in mizarsko spretnostjo "up misijona".

22. julija 1932 pa je bilo na Madagaskarju oddano tole pismo za Slovenijo:

"Gospod vizitator in častiti sobrat!

Milost našega Gospoda bodi vedno z nami!

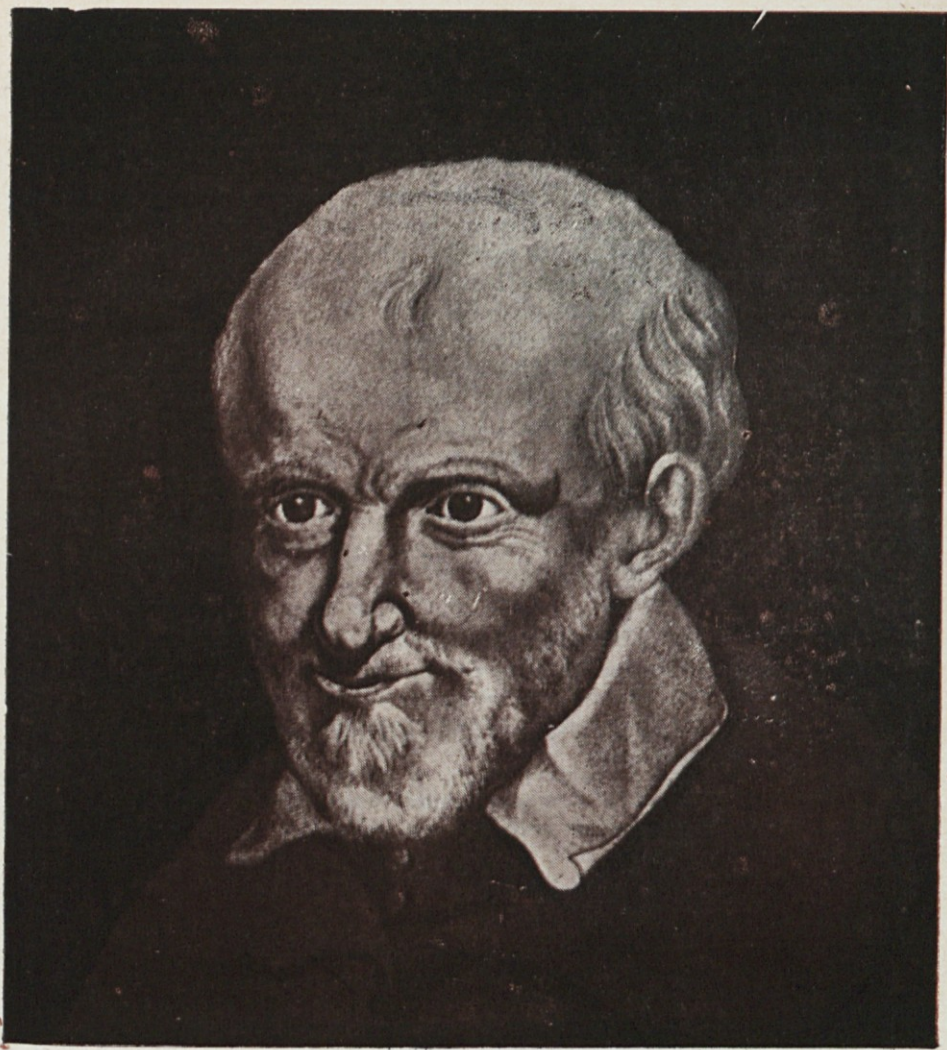
Težko mi je, da vam moram naznaniti smrt v vsakem pogledu vzornega brata Jožefa Obreza, ki je prišla proti vsemu pričakovanju. Vzela ga je sredi njegovega obilnega dela. Toda človek obrača, Bog pa obrne."

Pismo je padlo kot bomba zlasti med bogoslovce, ki so s ponosom gledali na prvega misijonarja jugoslovanske province lazaristov. In spet je za nekaj časa stopilo v pozabo ime Madagaskar.

III

Vojna vihra in val revolucije je uničil vse postojanke slovenskih lazaristov v Sloveniji. Dolgo je trajalo, da so iz ječ in ruševin misijonarji začeli graditi novo življenje.

A misijonišče Groblje je zaživelo znova, ne v domovini, pač pa v tujini. Baragovo misijonišče v Buenos Airesu nadaljuje tisto delo, ki ga je mlada provinca takoj po prvi svetovni vojni tako plodovito organizirala v Grobljah. Saj poleg lista in obsežne misijonske propagande, poleg zveze in skrbi za vse slovenske misijonarje je vedno glavna skrb: vzgoja naraščaja. Ker je kitajski misijon zahteval ogromnih moči, se je začela tam zbirati ekipa mladih misijonarjev, ki so že dobili po vojni svoj misijon. Tudi tega je preplaval rdeči val, misijonarji so se razkropili po svetu.

Sv. Vincencij Pavelski, ustanovitelj Misijonske družbe (lazaristov) in
usmiljenih sester – po risbi sodobnika

Delo Baragovega misijonišča pa dobiva konkretne oblike. Kakor v Grobljah je poleg Katoliških misijonov, poleg Misijonske zveze, poleg skrbi za vse slovenske misijonarje, naj si bodo katerekoli redovne družbe, vendarle glavna skrb in misel: vzgoja mladega misijonskega naraščaja, novih misijonskih poklicev. Za novo misijonsko področje je izbran Madagaskar. To pot so misijonarje prehiteli usmiljenke. S. Marjeta Mrhar in s. Daniela Seme že delujeta na Madagaskarju. Turinska provinca je poslala med drugimi svojimi misijonarji tudi Slovenca Ivana Štanta. Vroča prošnja malgaškega provinciala Brilleta in resnična stiska sta prišli tudi v Bragovo misijonišče kakor namig božji.

Sedanji provincial dr. Stanko Žakelj je kot некоč sv. Vincencij spoznal kot božjo voljo in božji klic: slovenski lazaristi moramo zgrabiti za misijonsko delo in to pot na Madagaskarju, kjer vedno bolj razredčenim francoskim misijonarjem v svobodno malgaško republiko, ki ni več francoska kolonija, že prihajajo na pomoč in svoje misijonske škofije ustanavljajo španski in italijanski lazaristi.

In malgaški provincial in škofje so po posvetu s papeškim nuncijem že kar začrtali ozemlje, ki ga naj bi prevzeli slovenski lazaristi, ker ga dosedaj še nihče ni obdelal in ni nikogar, ki bi mogel ta trenutek stopiti nanj. Torej se vrača trenutek začetka tretjič.

Ta začetek daje novo vsebino provinci slovenskih lazaristov in novo vsebino tudi Baragovemu misijonišču.

Papežev misijonski namen za oktober:

da bi svetni duhovniki vedno bolj plodovito sodelovali pri misijonskem delu.

Več nalog nalaga duhovnikom koncil v Misijonskem odloku:

1. "ne morejo biti brezčutni za misijonsko delo, ker so duhovniki";
2. "v pridigah bodo poučevali, kako je Cerkev dolžna poganom oznanjati Kristusa";
3. "krščanske družine bodo poučevali, kako potrebno in častno je, če gojijo misijonske poklice med svojimi sinovi in hčerami";
4. "med mladino v šolah in katoliških društvih bodo pospeševali zavzetost za misijone";
5. "škofje naj bi nekatere izmed svojih boljših duhovnikov, ki se za misijonsko delo ponudijo, poslali v misijone, da bi tam vsaj nekaj časa opravljali misijonsko delo";
6. "profesorji v semeniščih in na univerzah naj slušatelje poučujejo tako, da se bo oblikovala misijonska zavest v bodočih duhovnikih."

DUHOVNIK – ZDRAVNIK – MISIJONAR

Tangaynoni, Madagaskar, 19. januarja 1968.

Že na predvečer so s trobento oznanjali po vasi, naj se vsi moške v petek ob desetih zberejo pred občino, da pozdravijo g. Zevacoja.

Naslednji dan ob pol enajstih se je prikazal avto. Ljudje so stali v špalirju na obeh straneh poti. Na vso moč so ploskali in klicali: Arahaba. kar pomeni: pozdravljeni! Misijonar, ki se je vrnil iz Evrope, bil je tudi v Sloveniji, se je pozdravil najpreje z oblastmi. Pozdravit ga je prišel tudi poslanec iz glavnega mesta Tananarive. Po pozdravih so med petjem šli vsi v cerkev, kjer so odmolili desetko rožnega venca in zapeli zahvalno pesem. Veselje nad misijonarjevo vrnitvijo je trajalo več dni. V nedeljo so mu priredili celo slavje.

Zakaj? Kdo je ta dr. Zevaco?

IZ RAZKOŠJA

Rodil se je pred 42 leti na Korziki, nedaleč od Ajaccia, Napoleono-vega rojstnega kraja. Kmalu po Pierreovem rojstvu se je družina preselila v Tunizijo, kjer je imel oče, po poklicu advokat, visoko službo v francoski kolonialni upravi. Razen tega je bil trideset let župan mesta Sousse. Misijonar pripoveduje: „Živelih smo zelo udobno, v blišču in sijaju. Imel sem na razpolago avto in šoferja, služinčad se je gnetla okoli mene. Večkrat na teden smo sprejemali visoke obiske. Vendar me to življenje ni nikdar dosti zanimalo. V udobju sem se spominjal ubogih, ki nimajo potrebnega za življenje. Mama je včasih pripravila tudi kosilo za uboge, ki sem ga jaz razdelil. Zato mi nikdar ni bilo težko deliti kruha z bližnjim. Spominjam se, kakšna žalost me je obšla vsako leto, ko so se bližali božični prazniki. Nesrečen sem bil zaradi bede na zemlji. Hotel bi objeti vse nesrečne otroke na svetu in vsakemu povedati, da ga imam rad.“

Že v tej dobi je mislil, da bi posvetil svoje življenje bližnjemu, bodisi kot zdravnik, upravnik ali vojak v francoskih kolonijah. Na duhovniški poklic še ni mislil. Vendar ga je nekoč močno ganil plakat na cerkvenih vratih z napisom: „2,5 milijarde ljudi in tako malo duhovnikov. Zakaj ne prideš še ti?“ To je bil prvi Gospodov klic.

Na gimnaziji je bil Pierre izvrsten učenec in je nemoteno nadaljeval svoje študije. Prekinil jih je le enkrat zaradi meningitisa. Osem dni je ležal v nezavesti in vsi so obupali nad njim, tako da mu je oče naročil krsto. Vendar je imel Bog druge načrte z njim. Po končani srednji šoli se je vpisal na medicinsko fakulteto v Alžiru, ki jo je končal z odličnim uspehom. Mnogo se je takrat govorilo v Alžiru o sijajni prihodnosti mladega zdravnika. Družinski prijatelj dr. Bechler mu je ponudil svojo kliniko. Dve leti je deloval v bolnici Moustapha, kjer so mu pomagale usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega. Dr. Zevaco je občudoval

njihovo požrtvovalnost. Medtem je kot zdravnik spremljal romanje alžirskih vernikov v Lurd, kjer je srečal skupino slepcev, ki niso znali priti do milostne votline. Prijel je enega za roko in jih povedel tja. Med potjo ga eden vpraša: „Ali ste duhovnik?“ „Samo to,“ komentira doktor Zevaco, „toda ne morete si predstavljati, kako me je to vprašanje presunilo.“

MISIJONAR

25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja, leta 1952 je doktoriral na alžirski univerzi. Njegov sklep je dozorel: postati misijonar-zdravnik. Toda kako povedati to svojim staršem, ki so stavili vse svoje upanje na sina edinca? Poslednji je za sinovo namero zvedel oče. „Si se zadržno odločil, da zapustiš zdravniški poklic?“ ga je vprašal. „Da!“ „In da postaneš misijonar?“ „Da!“

Ko je stari zdravnik Bechler zvedel za njegov odhod v semenišče, mu je modro dejal: „Čez petdeset let ne bodo govorili ne o meni ne o tebi. Stori, kar moraš storiti.“ Julija 1952 je vstopil v Parizu k lazaristom.

Sedem let kasneje, leta 1959, je bil posvečen v duhovnika. Isto leto je vihar opustošil Madagaskar, posebno južni del, kjer delujejo njegovi sobratje lazaristi. Odločil se je za Rdeči otok. Po enoletnem delu na Institut Pasteur, kjer se je specializiral za tropske bolezni, posebno gobavost, je odpoval na novo delovno področje.

NA MADAGASKARJU

S seboj je prinesel nove zamisli. S pomočjo francoskih prijateljev in s podporo nemških karitativnih organizacij je zgradil nove hišice za gobavce, tri nove dispanzerje in dve novi šoli. Kot ravnatelj gobavskega naselja je uvedel nove ukrepe. Gobavcem je dovolil, da se lahko poročajo in da ohranijo svoje otroke pri sebi. V nasprotju s splošnim mnenjem preteklosti gobavost ni nalezljiva, če se upoštevajo zdravstveni predpisi in so ljudje primerno hranjeni. V sedmih letih se mu ni nikoli primerilo, da bi starši okužili svojega otroka. Tako ravnanje pa je za zdravnika težko breme. Vsake tri mesece mora namreč pregledati vse otroke, če kdo mogoče ni našel bolezni od svojih staršev.

Njegov dnevni red je prepoln. Vstane ob 4^h, nato moli jutranjo molitev, opravi premišljevanje, mašuje. Vse to do 7^h. Nato se začne njegovo delo v šoli, kjer ima vsak dan eno uro verouka, in potem v dispanzerjih, kjer ordinira vse dopoldne. Popoldne pregleduje bolnike v bolnici, na večer pa jih obiskuje po kočah. Poleg tega opravlja tudi vse duhovniško delo: spovedovanje, obhajanje bolnikov na domu, pridiganje in nedeljsko mašo.

Prevzel je tudi duovno in zdravniško skrb za vas, v bližini gobavskega naselja. Tu ima za pomočnico s. Marjeto Mrhar, ki je že šest let

Roka gobavca prosi pomoči.

na Madagaskarju. Ta telesno in duševno močna Ribničanka mu je v dragoceno pomoč pri njegovem delu. Tem ljudem je nabavil čolne in mreže, da lahko ribarijo v rekah ali v morju. Sploh skuša človeka vsestransko dvigniti. Ko pride človek do spoznanja resnice in postane božji otrok, se mu ponudi možnost, da se tvarno dvigne. Misijonar ne deli denarja ali hrane, (s tem bi podpiral človeško lenobo), pač pa človeku omogoči, da pride do poštenega kruha.

Dr. Zevaco je tudi na prosvetnem področju uvedel marsikaj novega. Vodi osnovno šolo, ki jo obiskuje 350 učencev. Otroci gobavcev in otroci zdravih sedijo v istih klopeh. Tako se prvi ne čutijo izvržene iz družbe ali s kompleksom manjvrednosti zaradi bolezni svojih staršev. Razen tega je v naselju še gospodinjska šola za dekleta, kjer jih sestre poučujejo o vsem, kar bodo potrebovale kot bodoče gospodinje in matere. Za fante je ustanovil obrtniško šolo, kjer se lahko izučijo za mizarja, kovača, zidarja itd. Tako misijonarjevo delo zagrabí človeka v celoti. Ne dela samo na verskem področju, da bi čimprej ljudi krstil, ampak pomaga človeku na vseh področjih. Taka je tudi želja, ki jo je izrazil Pavel VI. v okrožnici Razvoj narodov.

Misijonar je navdušen nad ljudstvom, med katerimi živi že sedem let. „Malgaš,“ pripoveduje, „je zelo dostopen, poln ljubezni in dobrote, naravno krščanski. Gospod je položil v njegovo srce misli in želje, na ka-

tere se misijonar lahko opira pri oznanjevanju blagovesti. Verujejo v enega Boga, Stvarnika vsega. Zato imajo razvit družinski čut. Posebno ljubijo očeta in starejšega brata. Odtod jih je lahko navesti k ljubezni do nebeškega Očeta in „prvorojenega brata“ Jezusa Kristusa. V njihovih narodnih šegah igra veliko vlogo žrtvovanje vola. Poedinec ali rod, ki se čutijo krive pred Bogom, obljubijo, da bodo zaklali vola kot žrtev Bogu. Vsakemu udeležencu zaznamujejo čelo z volovo krvjo in smatrajo, da so očiščeni greha. To pripravlja ljudstvo na daritev Jezusa Kristusa, v čigar krvi smo bili oprani grehov.“

Tudi težave so. Verska kriza modernega sveta že prodira na Madagaskar. Mladi se soočaja z ateizmom. Njihovo krščanstvo ni dosti globoko, ni dosti angažirano. Premalo je osebne srečanja z Gospodom. Veliko procesij in molitev, pa premalo osebne, doživete vere.

Madagaskar je med najbolj mirnimi državami na svetu. Predsednik Tsiranana, ki je katoličan, je razumen, uravnovešen, bister človek. Ves narod je združil okoli sebe.

SREČEN

Dr. Zevaco je zelo srečen med Malgaši. „Človeka obide neizmerno veselje, ko spozna, da so ga ljudje sprejeli za svojega.“ Ko je odhajal

Nazaretska sestra, ki deluje pri g. Štantu, previja rane gobavki.

Da more sestra vzdržati
v strežbi gobavcem,
mora imeti globoko vero
in veliko ljubezen.
Te duše so odlika Cerkve.

na večmesečno potovanje po Evropi, so se od njega poslovili s temile besedami: „Mi smo tvoji domači. Tvoja domovina je tu.“ Ob taki priprčnosti se je še laže vživel v svojo novo domovino, se naučil jezika in sprejel narodne običaje. Misijonar pripoveduje, kaj se mu je zgodilo, ko še ni obvladal malgaščine: „Ko sem po šestih mesecih začel pridigati, si nisem upal pred ljudi brez papirja, kjer sem imel napisano pridigo. Vsako sem vestno pripravil, jo nesel malgaškemu duhovniku, da mi jo je popravil, nato pa sem jo v nedeljo zjutraj prebral. Nekoč se mi je zgodilo, da sem se v soboto zvečer znašel brez pridige. Prišel sem domov z dolgega potovanja in ni bilo moči misliti na pridigo. Sklenil sem, da grem pred ljudi brez papirja, pa naj bo karkoli. Po maši pa me sprejmejo ljudje pred cerkvenimi vrati z besedami: ‚Oče, sedaj govoriš kot mi, danes smo te razumeli.‘“

Odkar je dr. Zevaco v Farafangani, je na tem področju mnogo krstov, posebno odraslih. Pa tudi vaščani, ki so bili krščeni, pa niso obiskovali nedeljske maše, so se ponovno približali Cerkvi. „Novo veselje

je zavladao med ljudmi. Nedeljski maši prisostvujejo s pravim navdušenjem, vsi pojejo, vsi odgovarjajo.“

Mogoče je veselje, o katerem govori, tudi najbolj značilna poteza misijonarja, samega. Iz njegovega obraza žari neka zmagoslavna radost. Tako pripoveduje: „Gospod mi je dal vse, kar sem hotel. On izvršuje mojo voljo, ne jaz njegove.“ Pa ga spomini na Evropo morda včasih le navdajajo z žalostjo. „Ne,“ odgovori živahno. „Vzemimo npr. božične praznike. Božič je pod tropskim nebom brez tradicionalne evropske romantike. Sneg, smreke, mile pesmi, prisrčnost toplega doma, jaslice, vse to je zginilo v 40 stopinjski vročini, med ljudstvom, ki vsega tega ne pozna. Ostane le gola, nedoumljiva skrivnost učlovečenja božjega Sina, ki je postal ubog zaradi nas, in to je nekaj čudovitega.“

Da, veselje! Ni mu žal za razkošno domačo hišo na Korziki s pohištvom v slogu Ludvika XIV. Ne žaluje za bleščočimi sobami. „Bolj sem srečen v svoji malgaški koči, kot v hiši svojih staršev.“ Iz srca mu vre neusahljiva pesem zahvale, ki ga navdaja z neizrazno srečo: „Gospod je dober! Stotero mi je poplačal malenkostne žrtve. Dal mi je veselje, ki presega vsako spoznanje, veselje človeka, ki globoko čuti, da je svoje življenje prav usmeril. Imam vtis, da sem popolnoma uspel.“

F. R.

RABINDRANAT TAGORE

Ž E T E V

79. SPEV

Ne daj, da te bom prosil,
da bi me očuval od nevarnosti,
ampak, da bi jim neustrašen zrl v lice.

Ne daj, da bom beračil, da utopiš mojo boleost,
ampak, da mi daš srce, ki jo bo premagalo.

Ne daj, da bom iskal zaveznike na življenja bojišču,
ampak samo svojo silo.

Ne daj, da bom maledoval v tesnobnem strahu,
da bi bil resen,
ampak, da bom upal na potrpljenje, ki me odreši.

Daj, da ne bom plašljivec,
čuteč tvojo milost samo v svojem uspehu;
ampak daj, da spoznam pčmoč tvoje roke v svojih porazih.

*Laična
misijonarka
Zinka
Herzog*

Gdč. Zinka Herzog, laična misijonarka, v družbi zamorske redovnice na motornem kolesu, vesela, da je prišla v misijone.

*Do zdaj edino slovensko misijonarko, ki ni redovnica, smo v Kato-
ličkih misijonih predstavili že lani. Urejanje potnih dovoljenj je vzela
več časa, kot so si zambijski misijonarji sprva predstavljali. Zato smo
o gdč. Zinki molčali prav do zdaj, da se nam je sama oglasila prav iz
Zambije, kjer je srečna zgrabila za misijonsko delo. Ostalo naj pove
njeno pismo:*

Zaradi urejevanja dokumentov sem do konca maja ostala v Avstriji
blizu Dunaja, kjer sem čas izkoristila za učenje nemščine, imela pa sem
tudi več priložnosti, da sem si ogledala Dunaj in še nekaj bližnjih krajev
in še Bratislavo na Češkem.

Ko sem uredila vse potrebno za potovanje, sem odšla domov za tri
dni, da sem pozdravila svoje starše. Zadnji večer sem bila povabljena k
mariborskim jezuitom, ki so pripravili majhno večerjo pod veliko češnjo
na vrtu. Ob tej priliki sem se srečala tudi z vsemi novinci in mladimi

kandidati za Zambijo. V prijetnem razpoloženju je večer hitro minil. Naslednji dan so me starši, brat in sestre, neke moje znanke in en bogoslovec spremljali na postajo. Vsi naši so se jokali, ko sem se poslavljala, sama pa nisem premogla niti ene še tako skromne solze. Zakaj le?

Z vlakom sem se odpeljala do Rima, kjer sem si še enkrat ogledala cerkev sv. Petra, fotografirala sv. očeta, ki je slučajno bil na trgu pred cerkvijo, in se pozdravila z nekaterimi našimi patri. 14. 6. malo po polnoči se je letalo dvignilo in ob pol treh zjutraj smo bili že v Atenah v Grčiji, potem pa naravnost do Lusake. Potovanje je bilo prijetno, saj sem lahko ves čas opazovala globoko pod seboj najprej morje, potem obširno Saharo in afriško pokrajino. Na letališču v Lusaki me je čakal p. Kokalj in sva potem na poti v Matero obiskala tudi jezuitskega superiorja, Amerikanca, p. Kapferja. Drugi dan so se slučajno zbrali v Matero vsi naši misijonarji — p. Andjelic, p. Tomažin, brat Rovtar, brat Fostač, magister Rozman, ki je prišel s tečaja iz Malawi, p. Kokalj in jaz. Manjkal je samo p. Rudež, ki je bil na duhovnih vajah, in br. Dilber, ki je bil zadržan.

Že takoj prve dni sem imela srečo, saj sem si v družbi p. Kokalja, magistra Rozmana in indijskega sholastika, ki je bil v Matero na 14-dnevnem tečaju za činjanščino, ogledala Kabwe (prejšnji Broken Hill), semenišče v Mpima sredi buša in pa bolnico za gobavce. Par dni pozneje pa smo se z neko indijsko družino — s katero smo dobri prijatelji — odpeljali malo dalje na sever v Cooperbelt, kjer smo si ogledali tamkajšnji do sedaj največji centralno afriški velesejem v Ndoli, potem pa še neka druga mesta. Vsi smo se čudili lepim prostornim in širokim ulicam, hišam, posebno pa še lepim vrtovom, ki se odlikujejo predvsem po lepih okrasnih drevesih in rožnatih grmih. Hoteli smo si ogledati tudi kakšen rudnik bakra, pa nismo mogli, ker je ta dan bil ravno državni praznik in je bilo vse zaprto.

Potovanje je bilo prijetno. Med potjo smo se večkrat ustavljali, da smo slikali, kar se nam je zdelo zanimivo. In tega je bilo mnogo, ker nam je vsem bilo vse novo, kar smo videli. Ob eni izmed mnogih vasi, mimo katerih smo se peljali, smo se ustavili pred slamnato kolibico nekega starčka, ki si je na ognju pred hišico nekaj pripravljaj, medtem ko je imel neke čudne predmete razmetane na tleh okrog sebe. Smehljaj se je, ko sem si ogledovala njegovo orodje. Skušala sva se vsaj malo sporazumeti, pa nama ni uspelo. Zdelo se mi je, da je bil starček zelo vesel, da smo se ustavili ob njegovi skromni hišici. Ko smo se poslovili, se nam je tako vljudno priklanjal

V kolikor sem do sedaj videla in spoznala, je večina ljudi zelo dobrih in vljudnih. Ljubki so predvsem otroci, ki jih je polno na vsakem koraku. Sedaj se učim jezika činjanja, ker mi je zelo potreben za delo na fari. Še vedno je mnogo ljudi, ki angleščine še ne znajo. To so predvsem žene in otroci.

MISIJONARJEV DNEVNIK

Piše novi zambijski misijonar
STANKO ROZMAN DJ

Sestre domačinke
v misijonu Matero

Lusaka, 20. februarja 1968.

Gotovo vas vse bralce KM zanima, kako poteka misijonarjev delavnik. Tudi mene je zanimalo, ko sem preživel prvi teden med slovenskimi misijonarji v Lusaki, kamor sem prišel 11. februarja letos.

Radoveden kot sem, sem opazoval in spraševal. Verjemite, da nisem našel nič izrednega, le duh, ki vse delo preveva, je svež in močan. Ko sem p. Kokalja vprašal, kaj mu daje moči pri vsakodnevem delu, mi je odgovoril kratko in jedrnato: „Prišli smo sem, da služimo bratom: mladini, vzgojiteljem, domačim duhovnikom in redovnicam, delavcem, uslužbencem...“

S patrom Kokaljem sem preživel ves dan v petek 17. februarja in bom opisal, kako je ta misijonarjev dan potekal:

Ob 5.30 jutranja molitev in premišljevanje.

Ob 6. spovedovanje v noviciatu afriških redovnic, nato maša pri istih redovnicah.

Ob 7. deset minut za zajtrk in ureditev sobe, saj mora ob

7.15 že biti na državni šoli, ki je oddaljena 3 km. Tam poučuje verouk v 7. razredu osnovnice.

Ob 8.10 do 9. konferenca novinkam v prej omenjenem samostanu.

Ob 9.5 do 9.45 verouk na drugi državni šoli, spet za sedmošolce.

Ko se je vrnil domov, je napisal dve nujni pismi. Sledil je kratek obisk učiteljev v bližnji katoliški osnovni šoli. Povabil jih je k sestanku kluba učiteljev.

Medtem ga je pred župniščem že čakal kuhar, ki bi rad šel v mesto na trg. Skupaj smo sedli v avto in se odpeljali. Medtem ko je kuhar kupoval, sva s patrom odšla na pošto in v zambijski informativni urad.

Od 11.30 do 12.30 obisk dveh šol, kjer sva povabila učitelje k sestanku. Hodila sva od razreda do razreda. Pogovorov z učenci v afriškem jeziku seveda nisem razumel.

Ob 12.45 kosilo, nato molitev brevirja.

Od 2. do 4.30 obisk pri dveh skupinah pripravnikov za krst, skupno 110 učencev.

Od 4.30 do 5. duhovni pogovor z redovnico, ki je pred redovniškimi zaobljubami.

Med tem je neka duševno neuravnovešena žena v cerkvi ukradla pregrinjalo in pater se je s katehistom hitro odpeljal za njo. Našla sta jo v pivnici in ji odvzela ukradeno blago.

Ob 6. spovedovanje med večerno mašo, ki jo je daroval p. Rudež.

Ob 6.35 tedenski sestanek s tremi katehisti, ki poročajo o svojem delu in dobivajo navodila za prihodnji teden. Sestanek je vodil p. Rudež.

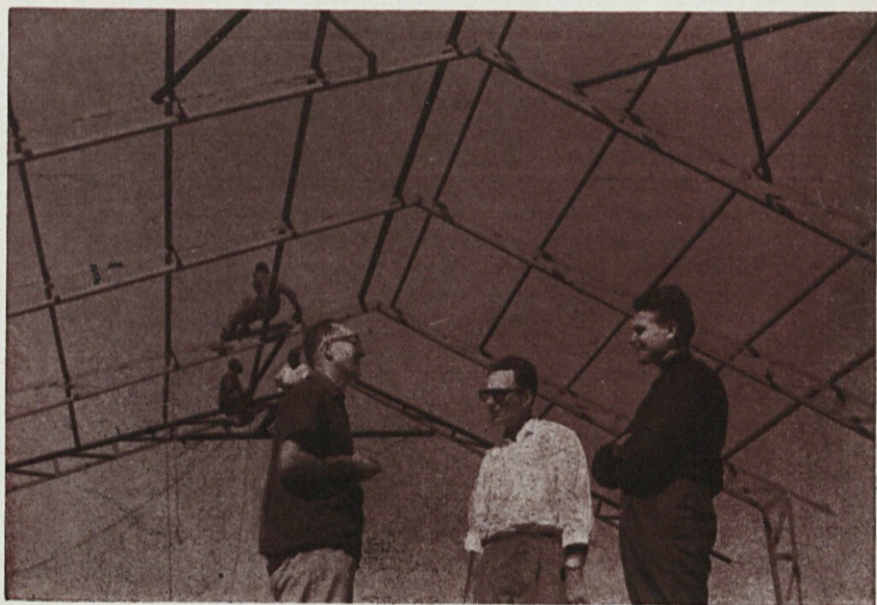
Ob 7. večerja, nato večerna rekreacija: patri in bratje se pogovarjajo, berejo časopise in revije, potem pa poslušajo radijske vesti iz Lusake in Londona.

Ob 8.30 urejanje korespondence.

Ob 9.30 je prišla mati s tremi otroki prosit, da bi pater njenega sina odpeljal v bolnico. Vendar slučaj ni bil nujen in pater je lahko odšel k počitku.

Zambijsk potrebuje veliko cerkva. Zgoraj ena novejših v škofiji Lusaka. — Spodaj: Naši misijonarji pod ogrodjem nove cerkve, ki jo zidajo. Od leve na desno: oo. Kokalj in Tomažin, pa brat Rovtar

VKORAKANJE V MADIBIRO

Oče IVAN OBALA, Afrika

Niti medenega mesca nisem prebil v Mdabuli. Natančno en meseček in že sem moral znova pripraviti kovčke; cilj Madibira. Prav z oblakov sem treščil. Naravnost in prav v Madibiro! Pa saj ni mogoče; kako neki se bom upiral tisti peklenki vročini? A škofovo pismo je govorilo jasno. Kako lahko menjaš naslov tu v Afriki! Pobрати šila in kopita, oditi — to je, kakor da bi zamenjal srajco. Ne vem, kaj si bo to pot mislil moj oče. Pravkar sem mu pisal in mu sporočil naslov v Mdabuli, in zdaj moram spet sestiti in mu naznaniti svoje novo bivališče. Kakšne igrice so, blagi monsinjor! Ali je mogoče, da ni bilo nikogar drugega za prestavitev v ta kraj? Sicer pa nočemo na drobno raziskovati odločitve predstojnikov.

Na pondeljek velikega tedna sem se odpravil proti Tosi. Čakal sem na priložnost za pot v Madibiro. A kaj pomaga hotenje — v takem vremenu ni moč z avtomobilom v Madibiro, niti z novim Land Reverjem. Ceste in mostovi so neprehodni. Jaz bi pa moral biti na cilju na veliki četrtek.

Čakal sem tri dni. Lilo je kar naprej, reke so čedalje bolj naraščale. Toda zakaj ne bi poskusil?

Tako sem jo v sredo popoldne mahnil z Land Roverjem. Glavna cesta niti ni tako slaba, a je je komaj 40 milj. Na razpotju med Sadani in Madibiro se ustavim in poizvedujem. Pravijo mi, da je cesta odlična in most trden. Čudno, a če mi tako pravijo... Izkazalo se je, da obveščevalci ali splah ceste poznali niso, ali pa so jo videli v dobi suše. Do mosta je komaj 15 milj, pa sem zanje potrošil dve debeli urici.

Zdaj pa najdi most! Oporniki so se ravno še videli, bili so skoro popolnoma pod vodo. Od nasprotnega brega so dve ženski in trije možje poskušali dospeti na mojo stran. Tudi jaz sem tvegaj, najprej kar peš. Po petih metrih mi je voda segla dobro nad kolena. Ni mogoče čez; tudi zato ne, ker je tok premočan.

Zanimalo me je videti, kako se bodo odrezali oni tam. Hrbta jim ni težilo nič — v tem so bili srečnejši od mene —, pa so polagoma prodirali. Nekako v sredini reke je ostalo nad gladino samo še nekaj glave. Nič se ne da storiti. Vrnili so se. Posnel sem nekaj fotografij in se vrnil tudi jaz.

Nedaleč od tam je bila bližnjica, bolje: dolg ovinek, po katerem se je v suhi dobi reka dala preiti. Poskusimo! Mama, mama, mamica: celo kože bi jo preklinjale. Luknja pri jami, rastline, pesek.

Dvakrat sem se pogreznil in obakrat sem prepotil desetero Herkulovih srajc, da sem se izkopal. Ogabno je pogrezniti se v peščeno blato. Poskusite, pa boste spoznali.

Z božjo pomočjo sem na večer dospel v Sadani in tamkajšnja duhovnika sta me lepo sprejela. Ponoči nisem mogel zatisniti oči. Dejali

so mi, da je z avtomobilom nemogoče potovati naprej proti Madibiri.

Vstal sem zgodaj. Še vedno je deževalo. Našli so mi dva možaka, z njima so capljali trije fantki, pa smo jo urezali peš. Peš, dasi nas je čakalo 21 milj. Nikakor ni bilo lahko hoditi: rastline so dvakrat večje od mene, po blatu pa se drsaš kot po ledu. Premočilo nas je do kože.

Ob enajstih je pokukalo sonce. Kakšna vročina in kakšna žeja! Vode sicer ni manjkalo, a umazane; bila je dobra za spremljevalce, ne pa zame; mi vedno potegnemo krajšo, naša bela koža je bolj občutljiva in se zlahka okuži.

Prebresti je bilo treba tri rečice. Niti sence najmanjšega mostu. Kar noter; to pot me niso brigale niti hlače niti kaj drugega. Svežina, ki mi je hladila kožo, mi je dajala občutek olajšanja in mi je vlivala pogum, da sem lezel iz brozge.

Po tem, kdaj pridemo v Madibiro, nisem niti spraševal. Ponižno in molče sem sledil malo karavano. Vročina je pritiskala vedno huje in z njo žeja. Delal sem se, kot da ne čutim nič.

Končno sem bil ob štirih popoldne na postojanki.

Neka afriška sestra (tu so samo afriške sestre) me je prva zagledala in im stekla nasproti; iz rok mi je strgala čelado — hotela mi je pač vsaj nekoliko olajšati težo.

Misijonar Ivan Obala je to leto že drugič premeščen. Mladega misijonarja potrebujejo na najtežjih postojankah. Včasih pa na svoji poti le sede in premišlja.

Tukajšnji misijonar ni vedel, da moram priti; oče že več ko mesec dni ni prejel pošte. Samo monsijnor in jaz sva vedela, da je v slabi koži, da se mora dati operirati in da je poln malarije. Prav zato me je monsijnor poslal v Madibiro. Pustiti misijonarja samega na tako bedni in osamljeni postojanki, ne bi bilo človeško. Dober mesec je bil ta ubogi oče odrezan od ostalega sveta; živila so bila pri kraju; misijon, kot bom o tem še govoril, napol poplavljen; stroji so vsi stali, ker je bil misijonar prisiljen, da prebije večino časa v postelji. Kadar imaš na grbi malarijo, dragi moji, tedaj ne moreš napraviti prav nič, zakaj noge ti niso poslušne, roke se tresejo, od vročine se ti vrti v glavi in želodec besni zaradi bruhanja.

Kako sva se objela, ko sva se dobila, in kako je bil srečen, ko sem mu izročil monsijnorjevo pismo! V njem stoji, da moram jaz ostati v Madabiri in mu dati priložnost za operacijo in za lep meseček počitka. To mu je medtem že uspelo storiti; mene pa je pustil samega samega tega.

Zgodbo mojega popotovanja sva pustila za čas po večerji, saj sem ob sprejemu komaj utegnil popiti pošten kozarec tople vode (hladilnika ni), natakni si štolo, pa hajdi v spovednico.

Biti moram odkritosrčen: ko so kristjani zvedeli, da sem prišel peš, zlasti pa, da sem prišel, da ostanem med njimi, so začeli po cerkvenem pravilu prepevati hvalnice, tiste, ki se pojo za velike svečanosti. Stisniti mi je bilo nešteto rok. Vidite, pa se je le splačalo priti v Madibiro tudi peš. Zdaj ni več važno ne potenje ne žeja na potovanju; kljub vsemu sem naravnost zmagoslavno vkorakal, pa čeprav je moja navzočnost po dolgem drevoredu, ki vodi v misijon, opazila samo afriška sestra. Naj žive preproste stvari!

Naravnost vam povem: večkrat se mi je od tedaj zdelo, da vidim fotografe, ki se gnetejo in prerivajo po letališčih samo zato, da dosežejo pogovor in da fotografirajo dve nogi, ravni, kolikor hočete, a nogi, ki bosta tako kot moji prav kmalu postali krivi itd... O, kje končajo človeške vrednote!

Papežev misijonski namen za september:

da bi kristjani vedno bolj razumeli in cenili misijonsko dolžnost Cerkve.

Da to prošnjo razumemo, zadostuje navesti samo en stavek Misijskega koncilskega odloka:

"Ker je vsa Cerkev misijonska in je evangelizacija **osnovna dolžnost božjega ljudstva**, vabi sveti zbor vse h globoki notranji prenovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedli in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pogani."

Torej nihče ni izvzet, vsak ima "svoj delež".

STO LET CERKVE V TANZANJI

Piše o. EMIL ČUK, Tanzanija, Afrika

Prisrčna zahvala vam, gospodje, in vsem dobrim darovalcem. Naj Gospod usliši moje revne molitve in molitve moje krščanske občine; vsak dan Mu jih pošiljamo za vse, ki se nas spominjajo s svojimi žrtvami, molitvami in darovi.

Dasi me je nelahko delo zadnjih dni precej utrudilo, sem še kar naprej pri dobrem zdravju.

Vse nas je zelo prizadela in pretresla nenadna smrt župnika sosednega misijona v Mjavi; zgrudil se je popoldne 21. maja, medtem ko je urejal cvetlice pred župniščem.

Že tako nas je malo, pa Gospod še vedno redči naše vrste.

Praznik otvoritve novega župnišča v Igvačanji na velikonočni ponedeljek je povzdignila navzočnost apostolskih upravnikov iz Iringe (msgr. Attilio Marinangeli) in iz Njombe (msgr. Bruno Zwissler), rektorja velikega semenišča iz Tosamagange, sobratov iz Matembve, Makambaka in tako dalje.

Škofija Iringa

Povzetek po statistiki 31. decembra 1967.

Katoličanov: 201.455; porazdeljeni so v 34 župnij. Porast v polletju junij-december: 6339. Krščenih v smrtni nevarnosti: 608.

Škofija Njombe

Z odlokom sv. stolice 13. marca 1968 so župnije misijonarjev Tolažnice: Matembve, Makambako, Kipengare, Igvačanja, Ikonda, Kisinga in nova župnija v Matambi (skupno ok 40.000 katoličanov) prešle iz škofije Iringa v novo ustanovljeno škofijo Njombe.

Drugih 14 župnij je bilo vzetih iz škofije Peramiho, ki jo vodijo nemški benediktinski misijonarji.

Z ustanovitvijo škofije Njombe se je število škofij v Tanzaniji dvignilo na 24.

Meje in površina nove škofije se ujemajo z okrožjem Njombe.

Prebivalstvo škofije ima po štetju v septembru 1967 315.149 duš. Od teh jih je nič manj kot 100.000 že katoličanov.

Duhovnikov je samo 38: 10 Afričanov, 10 italijanskih misijonarjev Tolažnice in 18 nemških benediktincev.

Škofa še niso izvolili. Na njegovo mesto je bil imenovan apostolski upravnik Bruno Zwissler, benediktinec, ki je bil do danes župnik v Uvembi in vikar pri škofu v Peramiku za okrožje Njombe.

Msgr. Zwissler se je rodil v Nemčiji l. 1913. V Afriko je prišel 1951. Pravijo, da bo novo škofijo prevzel 27. junija.

Med tema dvema dnevnoma je vključena vsa zgodovina katolicizma v Tanzaniji. Zgodovina 100 let.

Proslava te prve stoletnice je bila preložena na teden 14. - 21. julija. V vsaki župniji bodo naredili vse, da bodo na najbolj slovesen način slavili to srečno obletnico. V glavnem mestu Dar es Salaam bo praznovanje dobilo poseben blek zaradi navzočnosti vseh škofov Tanzanije, zbranih na letno škofovsko zborovanje, predsednikov Katoliške akcije, zastopnikov laikata iz vseh škofij, odposlancev sv. stolice in drugih držav z druge strani oceana.

Katolicizem je stopil na trdno zemljo Tanzanije 4. marca 1868, ko so se v Bagamojo izkrkali prvi misijonarji Svetega Duha por vodstvom o. Antona Hornerja. Prišli so z otoka Zanzibar, kjer so že deset let preje postavili temelje krščanstva.

V Bagamojo so zgradili prvo cerkvico. Od arabskih prekupčevalcev s črnici so odrešili mnoge sužnje. Čez eno leto se je obseg njihovega delovanja in apostolata razširil do Kilose in Morogoro. Za cilj so imeli prodreti zmerom bolj v notranjost kontinenta, dokler se ne bi združili s svojimi sobrati, ki so že delali v Kongu.

Njihov pohod se je zaustavil, ko je dospelo 10 misijonarjev belih očetov, katerim je Rim zaupal ozemlje med jezeri Viktorija, Tanganjika in Niasa. Tudi ti so se izkrkali v Bagamojo; 1. oktobra 1878 so prodrli že do Tabora.

Deset let kasneje, januarja 1888, so prišli v Dar es Salaam prvi nemški benediktinski misijonarji: en duhovnik, 9 redovnikov laikov in 4 sestre. 2. februarja so postavili svoj prvi misijon v Pugu.

Predel okrog Pugu je bil prežet z islamizmom. Sadovi apostolata so bili redki, kolikor jih je sploh bilo. Tako so se tudi benediktinci obrnili proti jugu: v Lindi, v Lukuledi, v Tosamagango, ki je zdaj najvažnejša župnija naše škofije Iringa, z nad 20.000 katoličanov.

L. 1900 je bila Tanzanija že razdeljena na 5 cerkvenih področij: eno so vodili očetje Svetega Duha, eno benediktinci, in tri beli očetje, ki so obenem tudi že delovali v Malavi, Zambiji, Kongu, Burundi, Ruandi in Ugandi, kjer se je versko preganjanje od 1884 do 1886 razdivjalo v mučenje Karla Ivanga in tovarišev.

Po prvi svetovni vojski in njenih poraznih posledicah tudi za apostolat so l. 1919 prišli iz Kenije v Iringo misijonarji Tolažnice.

1921 so se v Dar es Salaamu izkrkali švicarski kapucini.

1932 so italijanski pasionisti prodrli v Dodoma.

1943 so prišli očetje palottini. 1945 pa irski rosminianci. Oktobra 1946 so dospeli iz Severne Amerike maryknollski misijonarji, leta 1955 pa salvatorianci, tudi iz ZD.

Sledile so druge družbe. Danes deluje tu deset misijonskih družb.

Zdaj je, kot smo že omenili, 24 škofij z enim kardinalom, enim nadškofom in osmerimi afriškimi škofi.

Iz škofije misijonarja Čuka: Srednja šola Tosamaganga v Tanzaniji. Drugi od leve je njen ravnatelj, tretji je predsednik republike Julius Nyerere, četrti pa misijonar Francesco Sciolla, ki je šolo ustanovil in jo vodil do leta 1965.

Od 15. avgusta 1917, ko so bili posvečeni prvi štiri duhovniki iz Tanzanije, je preteklo komaj 51 let. Vendar se država ponaša že s 402 domačima duhovnikoma. V velikih semeniščih je 257 bogoslovcev, v malih pa nič manj kot 2800 gojencev. Afriških sester je nad 1400, laičnih bratov 75. Katoliško prebivalstvo šteje nad 2,250.000 ljudi.

Brez dvoma je lahko ves katoliški svet — in ne le mi v Tanzaniji — ponosen, bolje: mora biti ponosen na to prvo stoletnico katolicizma v Tanzaniji.

Delo ni končano. Naloga misijonarjev ni opravljena. Pred njimi so odprta nova, obširnejša obzorja. Naša solidarnost in naš prispevek molitev, žrtev in darov sta še vedno nepogrešljiva.

Luč — ljubezen — mir

To je geslo stoletnice, 100 let luči, ljubezni, miru, ki jih izžareva katolicizem. Toda posredniki teh sadov krščanstva so šli skozi ure te min, nerazumevanja, nasprotovanja, preganjanja, mučeništva. O svoji veri v Kristusa in za svoj misijonski ideal so pričevali s krvjo, bodisi, da je bila resnično prelita ali pa da so jo kapljo za kapljo izsrkali bacili malarije, utrujenosti, naporov itd.

Koliko grobov se je po nekaj letih bivanja v Afriki za misijonarje odprlo zaradi bolezni! Mnogi med njimi niso doživeli 30 let starosti.

Preganjanja, prekucije, vojske so pomnožile žrtve, skoro ohrmile vsako misijonsko delo in porušile, kar je bilo s trudem narejenega.

V začetku, ko je bila Cerkev še v povojjih, je prišlo do vojne med Francozi in Nemci leta 1870.

Nato je izbruhnil upor, imenovan Tippu-Tippu (1886).

Sledil je ustanek Arabca Bruširija l. 1889; tedaj je bil požgan benediktinski misijon v Pugu, sta bila ubita dva misijonarja in ena sestra, več misijonarjev je bilo ujetih, le malo se jih je rešilo z begom.

Pređen so si znova opomogli in se organizirali, je zadivjala vojna Maji-Maji (1905-1907); takrat so pobili škofa Kasijana Spiessa in njegove misijonarje. Vihar je zlasti prizadel misijone v Peramiko.

Vsem so poznane strašne posledice prve svetovne vojne tudi na področju apostolata.

Da skončam te žalostne zapiske iz misijonske zgodovine, naj povem, da soglasje, sporazumevanje in sodelovanje med misijonarji in nemško in pozneje angleško vlado nikakor ni bilo pohvalno. Odgovorni oblastniki so rajši pomagali in ščitili nekristjane kot civilizatorno delo misijonarjev; te so sumničili, obravnavali z zavistjo in ljubosumnostjo.

„Kolonializem in vera sta se razlikovala kot kamen in človek.“ (O. Nikos Kipengele).

Ugotovitev

Ko sem se pred časom dotaknil površine župnije Matembve, sem zapisal, da meri okoli 4000 kvadratnih kilometrov. V reviji *Missioni Consolata* preteklih mescev pa je urednik po razgovoru s sedanjim župnikom (o. Luigi Pancitti) navedel samo številko 180 kvadratnih kilometrov.

Povedati moram, da se nisem zmotil, niti nisem pretiraval: površino sem izračunal *glede na tla*, to je: upošteval sem pobočja gora in hribov, medtem ko jo je pisec članka meril *iz ptičje perspektive*.

Površina župnije Matambve ostaja torej 4000 kvadratnih kilometrov za tistega, ki jo mora po dolgem in počez prehoditi peš; samo 180 kvadratnih kilometrov pa meri za onega, ki jo hoče kot izletnik preleteti od severa do juga in od vzhoda do zahoda po zraku. A misijonar ni noben izletnik!

Delo

23. aprila sem postavil temelje novega poslopja. 1. junija je že stalo. Nazvali smo ga „garaža“; vendar ni le garaža, ker je tam tudi lopa, pokrit prostor za motor in svetlobno napravo, shramba za orodje, skladišče za gorivo, les itd.

Pripravljamo gradivo za sestrsko hišo in za dispanzer. Mislim pa, da ju ne bo letos mogoče dovršiti, ker je premalo denarja.

20. junija bom slavil 20. obletnico mašniškega posvečenja. Na ta dna se bom hvaležno spomnil prav posebno tistih, ki so me na katerikoli način spremljali skozi mojih devetnajst afriških let.

DA BI BILI VSI ENO

NOVE BINKOŠTI

Pavel Berden DJ

Papež Janez XXIII. je sestavil molitev za uspeh 2. vatikanskega cerkvenega zbora. V tej molitvi smo molili: „Daj, da bo ta cerkveni zbor obrodil obilne sadove: vsak dan bolj naj se širita luč in moč evangelija . . . ponovi v naših časih čudeže kakor na nove binkošti . . .“ Cerkveni zbor je že za nami. Cerkvi je dal 16 konstitucij odlokov in navodil. Sadove njegovega dela v neki meri že vidimo. Molitev papeža Janeza je bila uslišana.

Opazovalci nekatoliških kristjanov na cerkvenem zboru so začutili dih Sv. Duha posebej v odloku o ekumenizmu. Že papež Pij XII. je v svoji instrukciji Ecclesia Catholica pohvalil ekumensko gibanje ločenih bratov, da je od Sv. Duha. Cerkveni zbor je šel še dalje. Odprl je vrata Cerkve na široko, pripravil je pot zedinjenju.

Naj pokažemo samo na ključna mesta odloka o ekumenizmu. Cerkveni zbor vzpodbuja, naj skupaj z ločenimi molimo za zedinjenje. Določil je načela za razgovor strokovnjakov o verskih vprašanih, ki naj privedejo do edinosti v nujnih stvareh. V teh razgovorih ne zahteva zase prednosti, marveč „tu naj vsakdo ravna kakor enak z enakim“. Izjemoma dovoli sodelovanje z ločenimi v svetih obredih, z vzhodnimi kristjani, ki imajo resnične zakramente, zlasti duhovništvo in Evharistijo, sodelovanje v svetih opravilih v primernih okoliščinah in po odobritvi cerkvene oblasti celo priporoča.

Cerkveni zbor se zaveda, da zgodovine ni mogoče zanikati. Zato naglaša, naj se edinost doseže v nujnih stvareh, v nenujnih pa naj si vsaka krščanska skupnost ohrani „svobodo, tako v različnih oblikah duhovnega življenja in discipline, kakor v različnosti liturgičnih obredov in celo v teološkem obravnavanju razodete resnice“. Vse to nam označuje novo dobo v cerkveni zgodovini.

Verniki naj prispevajo k zedinjenju z molitvijo, z odpravo besed, sodb, dejanj, ki žalijo ali ne ustrezajo pravičnosti in resnici. Naj se z ločenimi brati razgovarjajo o cerkvenih zadevah in naj naredijo prve korake k njim. S tem naj se pripravlja razpoloženje za zedinjenje v množicah. Sodelovanje vseh kristjanov na dobrodelnem področju naj živo izraža že obstoječo zvezo med njimi in pred nekristjani v popolnejšo luč

postavlja obraz Kristusa Služabnika. „V takšnem sodelovanju se vsi, ki verujejo v Kristusa, morejo zlahka naučiti, kako se je mogoče med seboj bolje spoznati in se bolj ceniti ter tako pripravljati pot do edinosti vseh kristjanov.“

„Pravega ekumenizma pa ni brez notranjega spreobrnjenja.“ Zato kliče cerkveni zbor vse vernike k obnovi krščanskega življenja.

Končno ima cerkveni zbor pred očmi veliko krščansko evharistično občestvo, v katerem bomo bratsko med seboj tekmovali v dobrem. „Na ta način bodo polagoma premagane ovire, ki preprečujejo popolno cerkveno občestvo, in vsi kristjani bodo prišli do edinosti v eni sami in edini Cerkvi, ko bodo skupno obhajali eno samo evharistično skrivnost.“

V odloku o katoliških vzhodnih Cerkvah je cerkveni zbor šel še korak dalje. V neki meri je zedinjenje že prehitel.

Zaradi posebnih prilik in zaradi pomešanosti zedinjenih in ločenih vzhodnih kristjanov je določil glede sklepanja mešanih zakonov, „da je kanonična oblika sklepanja za te zakone obvezna le za dopustnost; za veljavnost teh zakonov zadostuje prisotnost posvečenega nosilca oblasti“, če so sicer dani vsi pogoji za veljavnost zakona.

Glede prejemanja zakramentov je cerkveni zbor določil, da se po milejšem postopku in ob upoštevanju vseh okoliščin „morejo vzhodnim kristjanom, ki so v dobri veri ločeni od katoliške Cerkve, če sami od sebe prosijo in so pravilno pripravljene, podeliti zakrament spovedi, Evharistije in bolniškega maziljenja; prav tako je tudi katoličanom dovoljeno prositi za te zakramente tiste nekatoliške duhovnike, katerih Cerkev ima veljavne zakramente, kadar koli to priporoča nujna potreba ali resnična duhovna korist in je dostop do katoliškega duhovnika fizično ali moralno nemogoč“.

Cerkveni zbor pod določenimi pogoji dovoljuje tudi sodelovanje glede svetih opravil med katoličani in ločenimi vzhodnimi brati ter skupno uporabo svetih stvari ali krajev, npr. cerkve, če je za to upravičen razlog.

Vse te določbe bodo prinesle olajšave v medsebojne odnose. Bodimo Bogu hvaležni zanje in se jih veselimo. Naša molitev se pa naj dvigne po Mariji k Bogu, da bi začeto delo srečno šlo dalje in bi bilo privedeno do konca.

H katoliški edinosti božjega ljudstva, ki naznanja in pospešuje vesoljni mir, so poklicani vsi ljudje: na različne načine ji pripadajo ali so k njej naravnani tako katoliški verniki kakor drugi, ki verujejo v Kristusa, bodisi končno vsi ljudje, ki jih božja milost kliče k zveličanju.

Dogmatična konstitucija o Cerkvi

PO MISIJSKEM SVETU

NIGERIJA je postala zemlja največje morije po drugi vojni. Ker prav do zadnjega svetovno časopisje o tem skoraj ni pisalo, imenujejo to nigerijsko notranjo revolucijo „neznano vojno“, ker pač svetovne sile zanjo nimajo zanimanja. Mora pa se zanjo zanimati vsak pošten človek, kaj šele prepričan kristjan. Dejansko stoji v smrtni nevarnosti nekaj milijonov prebivalcev Biafre, južnovzhodnega dela Nigerije. Tu namreč živi rod Ibo, ki šteje kakih 12 milijonov ljudi. Mnogi so se razselili po vsej Nigeriji, ki je bila do 1960. angleška kolonija. Po oklicani neodvisnosti so bile leta 1965 volitve. Takoj naslednje leto je bil ubit ministrski predsednik Balewa. General Ironsi, iz rodu Ibo, je prevzel oblast in skušal napraviti red. Odpravil je federacijo, ki jo je sestavljalo pet glavnih dežel, in napravil nekako zvezno državo z 12 deli. Vojaška vstaja pa je generala Ironsija ubila in postavila na vlado polkovnika Gawona. Skoraj je sledil množični pokolj 30.000 pripadnikov rodu Ibo. Ta genocid je preplašil vse člane Ibo, razkropljene po severnem predelu države, kjer je v večini rod Hausa. Več kot dva milijona ljudi je bežalo na jugovzhod, ki od nekdaj pripada rodu Ibo. Leta 1967 se je ta del države oklical za samostojno republiko. Pravi pokolj se je razdivjal

šele zdaj. Namen vlade v severnem muslimanskem predelu je: do kraja iztrebiti rod Ibo. In trdna odločitev Biafrijcev rodu Ibo pod vodstvom poveljnika Ojukwu je: vzdržati do zadnjega moža, kajti bolje je umreti kakor živeti v suženjstvu pod Hausi. Biafra, se pravi južni del Nigerije, je zdaj obkoljena od severnih vojska, tako je že čez milijon ljudi pomrlo od lakote. Prizadeti so zlasti otroci. Šele zdaj komaj se je zganil svet. A kako dostaviti živež stradajočim? Celo letala, ki jih je naročil Vatikan in po njih katoliška svetovna organizacija Caritas pošilja pomoč, padajo pod ognjem vladnih čet iz Nigerije. S kemičnimi analizami so ugotovili, da Nigerijci v Biafro pošiljajo hrano, ki je zastrupljena z arsenom. Mnogi očividci, ki so bili šele zadnje mesce po-

slani od raznih poročevalskih družb na teren, trdijo, da je prav zdaj v Nigeriji edinstven primer takoimenovanega genocida, načrtno uničevanje rodu, ki šteje 12 milijonov duš in hoče živeti svobodno življenje. Poleg lakote je treba računati za dejstvom, da imajo Nigerijci blizu 60.000 vojakov, ki jim orožje pošiljata Anglija in Rusija. Biafra, država rodu Ibo, pa ima komaj 6000 mož pod orožjem, ki jim pa poleg nezadostne oborožitve grozi še lakota. Ob teh novicah je svet obstrmel. Kaj bo v dejanju storil, da reši to strahotno vprašanje, bo pokazala bližnja bodočnost.

DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE je 1967 zbrala 31 milijonov ameriških dolarjev. Za redno misijonsko pomoč je bilo od tega denarja potrošenih 17 milijonov, 13 milijonov pa za izredne izdatke, kot je ustanavljanje novih misijonskih postojank, šol, cerkva itd. Več kot šest milijonov je bilo danih za vzgojo domačih duhovnikov.

500 MILIJONOV KATOLIČANOV
Po zadnji statistiki točno 488,181.580. V primeru z letom 1964 je v zadnjih treh letih število naraslo za 5,613.080. Prav tako je poraslo število duhovnikov kar za 4939, tako da jih je po najnovejših podatkih po vsem svetu 351.624. Vznemirjajoč pa je podatek, da je padlo število bogoslovcev od 166 tisoč 926 na 162.742. Prav problem duhovniškega in misijonskega naraščaja je predmet neštetihih razprav in zborovanj. Poiskati je treba prave razloge upadanja, da bo mogoče najti tudi pravo zdravilo.

JAPONSKA gleda na Cerkev kot na „evropski klub“. P. Pfister DJ na podlagi uradne statistike vsem misijonarjem resno stavi pred oči vprašanje misijona na Japonskem. Katoličanov je itak komaj tretjina enega odstotka (339.000) med 100 milijoni.

Bolj zaskrbljujoče je to, da je bil še leta 1963 prirastek 12.197 duš, lani pa samo še 5808. Po njegovem mnenju je preveč moči vloženi v šolstvo, premalo je neposrednega misijonskega dela. Istočasno je pregledoval in analiziral to statistiko japonski profesor Shin Anzai in ugotovil, da prihaja krščanstvo na Japonsko „preveč pod zastavo zapadne kulture“. K temu navaja tudi evropski način dušnega pastirstva, strukturo organizacij in preveč evropsko vzgojenih duhovnikov.

SUDAN je navidez prebrodil največje težave. Veliko in krvavo pregnanje črnih prebivalcev na jugu države, ki so ga pred leti začeli muslimani s severa, je prenehalo. Rektor islamske univerze v Hartumu je dejal, da prihaja nova doba odnosov med muslimani in kristjani. Vlada je celo dala dovoljenje, da se misijonarji vrnejo in obnove misijonsko delo med črnici na jugu.

ZAMBIJA, kjer so začeli svoj misijon naši jezuiti, ima po zadnji statistiki 16 odstotkov katoličanov med okrog 4 milijoni prebivalcev. Če pomislimo, da so beli očetje začeli misijonsko delo v Zambiji komaj leta 1897, je uspeh naravnost sijajen.

TASS poroča, da študira v Sovjetski zvezi 24 tisoč inozemskih dijakov. Samo na Lumumba univerzi v Moskvi je vpisanih 3000 akademikov iz Azije, Afrike in Južne Amerike. Istočasno pa je v deželah, ki so „v razvoju“, kakih 16 tisoč sovjetskih profesorjev.

PRINC MIKASA, mlajši brat japonskega cesarja Hirohita je prevedel Priročnik za biblično kronologijo, delo ameriškega teologa Finegana. Princ Mikasa je priznan strokovnjak za primerjalno veroslovje. Za ta prevod je dobil odlikovanje.

LAKOTA je problem bodočnosti. V Evropi predstavlja mladina pod 20 letom 30 odstotkov vsega prebivalstva, v Aziji pa 50. Ta mladina hoče živeti. Ni čudno, da o „eksploziji mas“ govori ves svet. Blížamo se letu 2000 in takrat napovedujejo, da bo na svetu 6 do 7 milijard ljudi. Človeštvo je pred veliko odločitvijo, pred težkim moralnim vprašanjem. Dve tretjini človeštva že zdaj stradata, in tri četrtine bogastva ima le majhno število bogatih držav. Vsak človek pa ima enake pravice do življenja. S tem resnim vprašanjem se je soočil koncil in pred njega praktičnim reševanjem vsak dan stoji Cerkev. Za katoličane je tudi v tem pogledu gotovo zgodovinski trenutek.

KARDINAL ZOUNGRAMA v Zg. Volta je na tiskovni konferenci jasno povedal: Nujno potrebujemo inozemskih misijonarjev. Obžaloval je, da nekatere katoličane moti koncilski misel, da je milost odprta vsem ljudem, češ, saj gre za Kristusov ukaz, gre za čast božjo, gre za polnost življenja v Kristusu. „Potrebujemo misijonarjev iz starih krščanskih dežel, kot so prihajali prej. Kajti tudi na teh deželah ne le na afriških leži odgovornost, da bo Bog češčen v vseh narodih in po vsem svetu.“

HIPIJI V INDIJI so že znan pojav. Največ posla z njimi imajo banke in pošte, ker morajo menjati čeke, ki prihajajo od bogatih staršev; sprejemati brzojavke, kjer je navadno prošnja za denar, in izročati pošto. Evropejec je neprijetno, domačinom ne prijajo, nekateri jih imajo celo za špijone. Tudi sandui, katere hočejo posnemati, jih ne marajo, ker se jim zdi njihovo iskanje blaženosti potvorjeno. Premnogokrat preko svobodne ljubezni pridejo do miriuane in od tod do bolestne nirvane. Največ jih je prišlo

iz ZD, pa so med njimi tudi fantje in dekleta iz Evrope.

NA OTOKU sv. Mavricija, ki je letos 12. marca zadobil neodvisnost, se kažejo razpoke med posameznimi skupinami. Zlasti sta si hitro skočila v lase dva priseljena rodova muslimanov in kreolcev. Škofje in duhovniki skušajo vzgajati narod k čutu skupnosti, odgovornosti in narodne zavesti. Pavel VI. je spomnil katoličane tega otoka na svojo okrožnico o razvoju narodov, naj prvujejo v ustvarjanju ozračja razumevanja in dialoga, ne pa nezaupanja in sovraštva.

VSAK ČETRTI na svetu je Kitajec. Saj statistika govori o 800 milijonih. Ker iz Kitajske ni mogoče dobiti nobenih zanesljivih poročil, niti misijonski časopisi ne poročajo veliko o Kitajski. Večkrat pa omenjajo uspešno delo med kitajskimi emigranti, ki vsega skupaj štejejo blizu 35 milijonov. Seveda so največje skupine na Formozi (skoraj 13 milijonov) in v Hongkongu (skoro 4 milijone). Misijonsko delo zelo lepo uspeva. Od leta 1959 do leta 1966 je število katoličanov poskočilo od 338.000 na 568.000. In misijonarji (kitajski in evropski duhovniki), ki delajo med njimi, z velikim upanjem gledajo v bodočnost. Bo to kvas za bodoče misijonsko delo na Kitajskem?

SUŽNJEV je v pravem pomenu na svetu še kaka 2 milijona. Največ je ostal običaj suženjstva med nomadskimi rodovi v Sahari in zadnji čas so odkrili celo trgovino s sužnji pod plaščem romanja v Meko.

10.000 MADRITOV hoče krst. Poseben pojav na Javi je skupina 40000 ljudi: praktično so muslimanska sekta, ki jo vodi princ Madrais Sadova Alibasjah. Po posebnem doživetju se čuti poklicanega, da vodi ljudi k ve-

z njim. In pouk se je res pričel. Osnovno idejo vidca je kaj lahko povezati s Kristusom, ki je Luč od Luči. A treba je skrajne previdnosti in pa taktnosti. Ker misijonsko delo ni šablonsko krščenje, zato krščenje te sekte še ni, pač pa priprava, ki je zaupana nekaterim misijonarjem in pod skrbnim nadzorstvom škofa.

10 MILIJONOV nove, najbolj aktivne vere na Japonskem, nazvane sokari „luči“, ki bo vodila do nove vere, boljše od te. Oblast nove verske ločine ni priznala. Zahteva, naj se skupina priključi kateri koli že priznani veroizpovedi. Princ sam se je odločil za katoliško Cerkev. Priglasilo se je 10 tisoč njegovih pristašev, da gredo

gakkei, želi dialog s katoličani. To ni le versko gibanje, ampak tudi socialno in politično. Ker ima lepo premoženje in možnost nuditi socialno pomoč, uživa na Japonskem vedno večji ugled. Do dialoga jih vodi simpatija do kristjanov zaradi njihovega iskrenega prizadevanja za mir in reševanja duhovnih in moralnih vrednot. To je izjavil njihov vodja Takeiri vpričo 46 diplomatov in 250 časnikaarjev.

KATOLIŠKI ŠKOF V MOŠEJI je res nekaj presenetljivega. Pa je resnično na povabilo muslimanov na Dan miru, ki ga je razglasil Pavel VI. v portugalskem Mozambiku govoril v mošiji katoliški škof iz Vila Cabral.

Japonski budisti pri papežu. Taka srečanja z nekrščanskimi verstvi so po koncilu pogostna, posebno med misijonarji in verskimi predstavniki nekrščanskih verstev.

Vzdrževanje domačih bogoslavcev

Mihael Fochow S.J.

Že vemo, da rojaki v Združenih državah in na Koroškem kar tekmujejo med seboj, kdo bo vzdrževal več domačih bogoslavcev v misijon-skih deželah. Zadnje čase se tudi v Argentini najdejo duše, ki si nalože to sladko breme. Tako je neimenovana družina iz okolice Buenos Airesa že drugič poslala nad 50.000 pesov za vzdrževanje indijskega bogoslovca *Cyasta*; pridobila je pa še drugo, tudi neimenovano osebo, ki je darovala enako vsoto za enoletno vzdrževanje drugega bogoslovca *Mihaela Fochowa*, čigar prvo pismo objavljamo:

Dragi dobrotnik, naj bo Kristusov mir vedno z vami!

Globoko sem ganjen zaradi vaše velikodušnosti, ko plačujete za moje bogoslovno oblikovanje. Prepričan sem, da vam bo Bog povrnil. Pri vsakdanji maši se bom spominjal vas in vseh, ki so vam dragi.

*Moje ime je Mihael Fochow. Sem na koncu prvega leta bogoslovja in bom posvečen v duhovnika nekje marca 1970. Fotografija, ki jo pošiljam, je najnovejša, napravljena v De Nobili kolegiju, kjer zdaj študiram. Kolegij De Nobili je v Pooni (kakih 123 milj iz Bombaya); je jezuitski zavod, kjer okrog 70 jezuitov študira filozofijo in kakih 130 bogoslovje. Okoli naše hiše je še veliko drugih redovnih hiš, ki pošiljajo svoje kandidate k nam študirat. To so kapucini, frančiškani, minoritje, redovniki iz družbe *Imitatio Christi*, božje Besede in tisti, ki bodo pozneje škofijski duhovniki.*

Se enkrat se vam zahvalim za velike žrtve, ki jih doprinašate zame in vas zagotavljam, da bom molil za vas in vašo družino.

Vaš Mihael

Tudi s strani Katoliških misijonov iskrene čestitke obema dobrotnikoma k tako lepi misijonski žrtvi!

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

LETOŠNJA MISIJONSKA NEDELJA

Pokoncilska Cerkev se bori s premnogimi težavami. A vendar z vedrim optimizmom postavlja temelje za svoje svetovno poslanstvo. Med najresnejšimi problemi je misijonsko delo. Dokončno so koncilski očetje od misijonskega poslanstva Cerkve odstranili vsak prizvok, kot da je misijonsko delo nekak dodatek krščanskemu življenju, šport nekaterih gorečnikov, stvar, ki teži papeža in misijonarje-prostovoljce, vsi drugi pa si moremo potolažiti vest z miloščino na misijonsko nedeljo in kakim očenašem. Ker je Cerkev v svojem bistvu misijonska ali pa ni več Kristusova ustanova, zato tudi noben kristjan ne more reči, da je Kristusov učenec, če ne čuti misijonsko v dnu svoje biti.

Letos praznujemo Baragovo stoletnico. Ali ne obstoji nevarnost, da bomo slavili v Baragi narodnjaka, učenjaka, človeka, ki je naš ponos v tujini, ne pa tisto, kar je Baraga v vsej svoji vsebini in veličini: misijonarja-svetnika. Niti uspeh naših prizadevanj, da bi bil proglašen za svetnika — kar je gotovo velika stvar — vendarle ni tako važen, kakor je važno to, da ob Baragi v domovini in tujini zraste mladi slovenski rod, ki bo prežet z misijonsko mislijo in bo pripravljen darovati ne le

Lanskoletna misijonska prireditev v Buenos Airesu, z uprizoritvijo Zorka Simčiča igre „Krst pri Savici“ je še v živem spominu. — Slika na prejšnji strani: Zasliševanje Gojmira (J. Zorec, na levi; za njim A. Fink kot Siegfried, pa M. Nose kot Valjhun).

Tu Marjeta Smersu kot Bogomila

očenaš in miliščino, ampak vse svoje talente, samega sebe za misijonsko delo. Danes Cerkev potrebuje misijonarjev.

In kaj bo lepša reakcija na vse svetovno hipijevstvo mladine, kot je ta, da naša slovenska mladina iz mladostne vihre zraste v tisti rod, ki bo zgrabil za velike ideale, med katerimi po prepričanju Cerkve moramo na prvo mesto postaviti misijonski ideal.

Zato naj bi letošnja misijonsko nedeljo preživelih ob Baragi, pa z resnim sklepom, da mladini pokažemo ta ideal in podpremo v njih vse tisto svetlo in božje, kar brez dvoma v sebi nosi, da vzklije do zrele volje: darovati se Cerkvi.

MIISIJONSKI ZAVOD BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Minulo je polletje šole. Kar „napeto ozračje“ je bilo začetkom julija, kajti vsi gojenci so se vneto pripravljali na izpite. Niso se vsi najboljše odrezali, a vendarle je celotni uspeh precej nad povprečjem. Vsi pa imajo upanje, da bodo do konca šolskega leta svoje šolske uspehe dvignili tako, da bo v veselje staršem in zadovoljstvo njim samim.

A v zavodu ni samo šolsko delo. Poleg drugega izvenšolskega dela misijonske prijatelje in dobrotnike zavoda gotovo zanima predvsem to, kako misijonska ideja oblikuje mlade fante. V skrivnosti božje milosti ne moremo prodirati. Kaj se v dnu mladih duš dogaja, videti ne moremo. A zunanja dejanja pričajo o zavzetosti gojencev za misijonsko stvar. Njihov misijonski krožek, v katerem niso le člani vsi, ampak tudi aktivno sodelujejo vsi, je še bolj živahen kot lani. Saj so pa tudi za večjimi dijaki že izkušnje in so si v vodstvu pridobili veliko spretnosti. Tudi zorenje let prinese svoje. Tako so sestanki letos bolj zanimivi. Veliko predavanj imajo fantje sami. Ker je letos Baragovo leto, je prav na vsakem setanku (vsakih štirinajst dni) predavanje o Baragi. Po vrsti obdelujejo Baragovo življenje, poglavje za poglavjem. Vsa ta predavanja napravijo gojenci sami. Tudi sicer so starejši imeli že več daljših predavanj, ki pa jih velikokrat ilustrirajo filmi iz misijonskih dežel, ki so jih odkrili po raznih ambasadah in jih je mogoče dobiti na posodo zastoj.

Tako so se tudi sestanki za mladino poživili. Vsak mesec prirede dva misijonska sestanka za okoliško mladino: enega za one nad desetim letom, drugega pod desetim letom starosti. Tudi na teh sestankih so se sijajno obnesli filmi, ki pa so seveda le ilustracija in pester okvir k drugim točkam sporeda.

Letos se je zelo razmahnilo znamkarsko delo. Že bogate tisočake so zbrali s prodajanjem znamk. A delo prinaša tudi zadovoljstvo v zavesti, da so s svojim trudom prispevali misijonskemu delu.

Nekaj čisto novega pa je bila letos svojevrstna prireditev, ki je trajala dan in pol. S srečolovom in raznimi igrami so na dan sv. Vincencija zajeli v misijonsko misel vso mladino, tudi argentinsko, ki hodi v vikarijski kolegij Baragovega misijonišča. Tako je blizu 500 otrok na ta ali oni način sodelovalo pri misijonski stvari. Ves dan so bili zapreženi gojenci, vztrajali so do mraka. In ker je še ostalo dobitkov in možnosti za to, da priteče kak denarček v misijonsko blagajno, so v nedeljo popoldne nadaljevali. Res so kako urico bolj žalostno gledali, ker ni bilo veliko ljudi. A vendarle je bil tudi finančni uspeh sijajen: imeli so nad 50.000 pesov čistega dobička. Še večji pa je bil moralni uspeh. Po vseh razredih so učiteljice govorile o tem misijonskem dnevu. Prav tako so govorile tudi o sv. Vincenciju. Največji pa je vzgojni uspeh fantov samih. Učili so se ne le organizirati (tiho povedano: dobro so se pripravili, dasi sami ugotavljajo napake, ki si jih bodo zapomnili za prihodnjič), učili so se tudi žrtvovati čas za misijone. Zato jim je treba k tem lepim uspehom samo čestitati.

MISIJONSKI KROŽEK V SLOVENSKI VASI

V Slovenski vasi je vikarijski misijonski krožek v prejšnjih letih pokazal veliko življenja, zlasti okoli misijonske nedelje in misijonske veletombole. Letos je začel z bolj intenzivnim delom. Zato je pritegnil mlade fante (a samo tiste, ki niso v misijonskem zavodu) in dekleta, da bo z rednimi sestanki enkrat mesečno ustvaril misijonsko žarišče in poskrbel za masovne prireditve za vso slovensko srenjo v okolici. Prvi program je Baragovo proslava, ki je v predmestju, kjer stoji Baragovo misijonišče, toliko bolj pomembna. Potem bo na vrsti misijonska nedelja, misijonska tombola in ureditev vseh misijonskih akcij: DŠV, Katoliški misijoni, Misijonska mašna družba itd. Novo prizadevanje krožka toplo pozdravljamo in zlasti mladim sodelavcem kličemo: vztrajajte ter bodite ponosni in srečni, da sodelujete pri tako veliki stvari!

KOROŠKI ROJAKI

so v prvem polletju darovali za slovensko misijonsko akcijo, poleg nabirke na sv. Tri kralje, tole:

N. N. iz Globasnice 50 šilingov; N. N. iz Pliberka 1150; H. L. iz Zihpolj 100; neimenovani iz Sel 200; neimenovani iz Glinj za indijske misijone 140; neimenovani iz Loč 100; N. N. iz Globasnice mesto venca na grob Nuzeja Gregorič 100; N. N. iz Vogrč 100; N. N. iz Vogrč 100; neimenovani iz Sel 1000; neimenovani iz Brnce za gobavce 320; neimenovani iz Vrbe 50; neimenovani iz Globasnice za slov. misijonarje 100; neimenovana iz št. Rupert 100; N. N. iz Sveč 100; Stamčeva družina iz Kaple namesto venca na grob Katarine Eržen 200; žene iz Kaple ob smrti r. g. prošta Brandstätterja 200; N. N. iz štebna pri Globasnici 100; N. N. iz Globasnice 60; N. N. iz Vidre vesi 500; Muhl Katarina iz Gorenč 50; Lednik Matilda 60; Truppe iz št. Lenarta 200; Marija Dernutz 100; N. N. iz Suhe 100; N. N. iz Suhe 20; slovenska skupina iz Spittala za slovenske misijonarje 2800; možje na duhovnih vajah v Tinjah 370; za misijon g. Kokalja DJ mesto venca na grob Marte Leusegger iz Slov. Plajberka 200; iz Blač mesto venca na grob Ludije Warmuth 100;

župnija Dobrla ves 20; župnija Sele 31; župnija Loga ves 30; N. N. iz Škocijana 10; pevci iz Vogrč ob koledovanju na svečnico 1100; neimenovani iz Vogrč 200; neimenovani iz Vogrč 80; neimenovani iz Vogrč v čast sv. Antonu za misijone 150; N. N. iz Apač 50; Janez in Marija Lesjak mesto venca na grob Simonovega očeta v Podgori za slov. misijonarje 200; N. N. iz Krive Vrbe 50. N. N. iz Radiš 500; N. N. iz Škocijana 100; N. N. iz Sel 500; N. N. iz Vogrč 100; N. N. iz Čahorč 100; N. N. iz Tokmare vesi 100; 100; N. N. iz Podjune 100; članice živega rožnega venca iz Slov. Plajberka 118; neimenovana iz Pinje vesi 500. N. N. iz Zg. Dobja 100; N. N. iz Št. Jakoba v Rožu za Baragovo misijonišče 100; živi rožni venec iz Bilčovsa 110; članice živega rožnega venca na duhovnih vajah v Tinjah 328; N. N. iz Kople ob Dravi 100; N. N. iz Slov. Plajberka 100; N. N. iz Loč 100; N. N. iz Gorenč za zamorce 100. N. N. iz Slov. Plajberka za Baragovo misijonišče 50; N. N. iz Dobrle vesi za Zambijski misijon 3620; N. N. iz Gali-

cije 15; N. N. iz Glinj 100; Joh. Havel za semenišče Katigondo 150; N. N. iz Tinj 100; pogrebeci v Brodah mesto venca na grob Marije Regevc 150; župnija Slov. Plajberk 110; N. N. iz Kazaz 200; Klemenčev oče iz Sp. Vesce 100; N. N. iz Velikovca 300. Tomaž Mikl iz Malošč 100; N. N.; iz Škocijana 201; N. N. iz štebna pri Globasnici 501.50; Zidanšek iz Nemčije 60; N. N. iz župnije Tinje 400; Wute Neža iz Žitare vesi 100; Marija Mack iz Celovca 50; N. N. iz Kaple ob Dravi 100; Wölbl Marija iz Globasnice 50 šilingov.

ZA DOMAČE SEMINARISTE

Podgora, Večna ves 800; župnija Radiše 1200; župnija št. Vid v Podjuni 1800; Vogrče 1000; župnija št. Jakob v Rožu 600; župnija št. Janž v Rožu 400; župnija Loče 500; župnija Kazaze 600; župnija Šteben pri Maloščah 3000; župnija Kazaze 600; Brdo 100. župnija Šmarjeta v Rožu 2500; št. Janž v Rožu 350; Havel Johan iz Globasnice 500; N. N. iz Tinj 440; župnija Vogrče 1000; župnija Loče 1600; župnija št. Janž 350; župnija Loče 500; Melviče 1000; župnija Brdo 1000; župnija Vogrče 1000 župnija Radiše 600; župnija Kazaze 2600; župnija št. Janž 350; Podgora, Večna ves 800; št. Janž v Rožu 350; Loče 1500; Kazaze 1200 šilingov.

ZA KRST POGANSKIH OTROK

Neimenovana iz Brda na ime Günther in Werner, 200 šilingov; šola Brdo, na ime Marija, 100; šola Melviče, na ime Jožef, 100. glavna šola Šmohor, na ime Mohor, 100; neimenovani iz Grabelje vesi, na ime Anton, 100; neimenovani iz Podjune, na ime Janez Evg., 100; N. N. iz Kazaz, na ime Jožef, 100; Jožef Hus iz Žitare vesi, na ime Rozalija, 100; neimenovana iz Železne Kaple, na ime Lucija, 100; N. N. iz Globasnice, 100; N. N. iz Bistrice pri Pliberku, na ime Alojzij, 100; Morič Terezija iz št. Pavla ob Zilji namesto venca na grob moža

na ime Gašper, 100. Obersteiner Magdalena iz Sinče vesi mesto venca na grob strica Gašperja Morič, na ime Gašper, 100; ljudska šola v Slov. Plajberku, na ime Alojzij, 100; župnija Suha, 100; ljudska šola Podljubelj, na ime Veronika, 100; N. N. iz Male vesi pri Globasnici, na ime Helena in Valentin, 200; N. N. iz Male vesi, na ime Janez Bosco, 100; N. N. iz Kazaz, na ime Jakob, 100; N. N. iz Radiš, na ime Martin, 100; Uršula Zupanc, na ime Neža, 100; N. N. iz Trabanč, na imeni Ana in Adela, 200; Oskar Kutin, 100; N. N., 200; živi rožni venec iz Blač, na ime Janez Nepomuk, 100; župnija št. Rupert pri Velikovcu mesto venca na grob prošta V. Brandstätterja, 150; N. N. iz Škocijana, na ime Pepi, 100; N. N. iz Skočidola, 100; župni urad iz Globasnice, 100; N. N. iz Šmihela pri Pliberku v zahvalo, na ime Jožef, 100; N. N. iz Rožeka na ime Jožef, 100; N. N. iz Sel, na ime Barbara, 100; N. N. iz Kazaz, na ime Anton, 100; N. N. iz Brda, na ime Jožef, 100; N. N. iz Slov. Plajberka, na ime Marija, 100; N. N. iz Velikovca, na ime Jožef in Marija, 200; N. N. iz Doba, na ime Terezija in Marija Pomočnica, 200; župnija Šteben, Malošče, na ime Jožef, 100; gospa Kunčič, na ime Blaž, 100; N. N. iz Galicije, 100; N. N. iz škocijana, na imeni Jožef in mala Terezija, 200; župnija Kazaze, na ime Pavel, 100; N. N., iz Železne Kaple na ime Angela, 100; N. N. iz Vogrč, na ime Anton, 100 šilingov.

DOSMRTNI NAROČNIKI KATOLIŠKIH MISIJONOV

Ga. Frančiška Zikulnik St Martin 9111 Haimburg, 1250 šilingov; dr. Ferdinand Kolednik 9182 Maria Elend, 1000 šil.; Ursula Randev. St. Ruprecht 9100 Völkermarkt Kärnten A, 1250 šil.; č. g. dr. Zeichen Franc Sa. Ruprecht 9100 Völkermarkt, 1000 šil.; č. g. rektor Brumnik Franc 9121 Tainach Kärnten, 1000 šil.; Pernat Johann Reithoferplatz 7/8 Wien 1150, 1200 šilingov.

ZA MATER TEREZO

Neimenovani iz Sel, 120 šilingov;
neimenovani iz Sel, 200; za mater
Terezo, 200 šil.

ZA TISKOVNI SKLAD KATOLIK- SKIH MISIJONOV

Perhinig Ana iz Celovca, 50 šil.;
č. g. Anton Miklavčič iz Spittala, 140
šilingov.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

N. N. iz Žitare vesi v zahvalo za

uslišanje, 200 šil.; župnija Kazaze,
100; slovenska skupina iz Spittala,
140; N. N. iz Slovenjega Plajberka,
50; neimenovana iz št. Jakoba v Ro-
žu, 100; Neimenovani, 500 šilingov.

ZA GLADUJOČE

Štefka Pšeničnik iz Globasnice me-
sto venca na grob red. sestre Marije
Wölbl, 200; N. N. iz Globasnice, 100;
dekleta v Moh. internatu, 182 šil-
ingov.

Dragim koroškim rojakom za velikodušne darove in prelep zgled
v imenu slovenske misijonske akcije v zdomstvu **srčni Bog plačaj!** Sloven-
skemu dušnopastirskemu uradu v Celovcu pa še posebej **iskrena hvala** za
idealno sodelovanje!

Še drug prizor iz Krsta pri Savici v Buenos Airesu, za lansko misijonsko
nedeljo: Valjhunova vojska straži Črtomirove ranjence. To Simčičevo
delo je režiral Nikolaj Jeločnik na odru Slovenske hiše v Buenos Airesu.
(Fotografije Jernej Dobovšek)

naši misijonarji pišejo

FORMOZA

O Misijonskem zdravniku dr. JANEZU JANEŽU že lep čas nismo poročali. Piše pogosto, tako g. Wolbangu v U.S.A., kakor v Buenos Aires v Baragovo misijonišče. A njegova pisma so bolj osebna, kar je pa v njih pogledov na razmere na Dalnjem Vzhodu, pa raje vidi, da jih ne objavljamo. Vendar lahko vsaj nekaj sporočimo tudi misijonskim prijateljem o njem.

1. marca tega leta med drugim piše tole:

„Imam ogromno dela. V februarju sem imel poleg drugih operacij tudi 32 želodčnih, se pravi več kot eno na dan. V treh dneh sem operiral 9 želodcev... Od šivanja imam vse prste boleče...“

Bolnišnica se vedno bolj širi. Tudi novi operacijski oddelek gradimo in organiziramo. Zanj mi bodo iz Nemčije poslali vse, kar je najmodernejšega. Tu je bil nemški pater kamiljan, ki je sedaj drugi najvišji pri vodstvu družbe v Rimu. Videl je prazno novo stavbo, pa je želel seznan vsega potrebnega. Kakih 30.000 dolarjev bodo plačali samo za mojo operacijsko opremo...“

Nova katoliška bolnica v Taipeju še ni začela z delom. Menda jo odpro še ta mesec. Računajo tudi z menoj, da pridem vsaj enkrat tedensko tja operirat; a ne vem, če mi bo mogoče. Tu

sem zelo zaposlen in potovanje preko hribov me zelo utruja. Kako pa naj truden operiram...? Naši kamiljanci oziroma njihova družba bo poslala v to bolnišnico več bratov za vodstvo strežniške službe. Bom že o priliki o tej novi katoliški bolnici v glavnem mestu Formoze še več napisal in tudi slike poslal, a moj dom je in bo ostal — naša Marijina bolnica v Lotungu.“

O razmerah tamkaj pa podaja tudi tole svoje mnenje:

„Te dni sem po radiu poslušal intervju z Ruskom. Nekdo ga je pobaral: Jugoslavija je rdeča, pa smo jo ves čas po vojni prijazno prenašali. Zakaj ne bi mogli nekaj podobnega storiti tudi z Vietnamom? — pa je Rusk odgovoril, da imajo do Vietnama čisto drugačne obveznosti.“

Pred dnevi sem imel obisk iz Siama. Rekli so mi: Če Amerikanci v Vietnamu izgube, je Siam brž izgubljen in vsi naokrog bodo šli isto pot, brez vojne, ker ne bodo mogli od Amerikancev nič upati; morali bodo iskati kako možnost sožitja s Pekingom. Angleži bodo zapustili počasi prav vse postojanke na Vzhodu: če jih Amerikanci ne nadomeste, jih bodo rdeči...“

Tako je tu mnenje, da si Amerikanci ne morejo privoščiti propada v Vietnamu, kajti to bi pomenilo izgubo vsega Vzhoda. Pravijo, da je boljše, ostati v Vietnamu v stoletnem vojskovanju, kakor pa iti domov. Dokler bodo tam, bodo drugi narodi še verjeli

v možnost odpora komunizmu, sicer pa...

Naš Taiwan pa ob tem konfliktu le pridobiva, vsaj zaenkrat. Vojaštvo iz Vietnama hodi na dopust k nam, od tu prodamo, kar hočemo, Vietnamu, tudi strokovne moči tja pošiljamo in so jako dobro plačane, celo letala semkaj na popravilo privlečejo... Kajpada bi bilo našim najbolj všeč, če bi se končno spoprijela Amerika in Peking; še vedno upajo, da bodo šli nazaj, domov..., a vedo, da to nikdar ne bo mogoče brez vojske med ZDA in Pekingom..."

To je pisal dr. Janez Janež 3. marca letošnjega leta. Od tedaj naprej nimamo novic o njem.

Imamo pa na Formozi še drugo zelo izobraženo misijonarko, s KALISTO LANGERHOLZ, ki je frančiškanska Marijina misijonarka in deluje zadnje čase v novicijatu te družbe, v kraju Hsinchu. Ona nam pa poroča o apostolskih, vzgojnih problemih, na katere tamkajšnji misijonarji in misijonarke nalete vsak čas. Tole piše sredi maja letošnjega leta:

„Kaj naj Vam govorim o Formozi in o svojem življenju? Kot veste, je ta dežela še prosta in je odprta vsem vetrom. Če so jim bile višje študije pod Japonci onemogočene, so jim zdaj odprta na široko vsa vrata kulture — kitajske in inozemske. Kot nalezljiva bolezen je želja za študijem objela ves otok, vse ljudi. Vsa mladina mora študirati, naj ima za to talente ali ne. Pa saj je vsa ta stvar že Vam znana, saj sem Vam o tem že govorila. No, kaj pa naše misijonsko delo ob tem? Težko je in je razumljivo. Kako govoriti mladim dušam o Bogu, o krščanskem življenju, saj nimajo časa poslušati, saj jim je glava s študijem prenapolnjena, in z izpiti, večnimi iz-

piti. Šest katoliških deklet mojega krožka bo letos izvršilo višjo srednjo šolo; vse hočejo na univerzo, pa naj imajo za to sredstva ali ne; naj so nadarjene ali ne. In če se jim bo posrečilo skončati univerzo, jim bo na eni strani težko najti zaposlitev, na drugi strani pa ne marajo ostati doma. Treba je iti ven, kamorkoli, čeprav ne vedo, kako bodo živele in kaj jedle. „Ko bom enkrat zunaj, bom že videl, kaj storiti, za zdaj moram samo ven, moram“ je govorjenje vseh. Govorite jim o Bogu, o božji Previdnosti... to so zanje prazne besede, ki nimajo odmeva. „Moram hiteti s študijem, o vsem tem bomo pozneje razpravljali“... Katehistinja neke tukajšnje fare mi je pripovedovala, da so katoliški fantje in dekleta zadnjega leta njene fare popolnoma opustili vsak stik s Cerkvijo, da so lahko izrabili ves čas za pripravne izpite; po srečno izvršenem izpitu so se spovedali in zopet pričeli versko življenje. Katehistinja jim je dala prav... zakaj izgubljeni čas, ki je tako dragocen... Ta fara je ena najboljših tu pri nas.

Če je tako s katoliško mladino, česa pričakovati od pogsanske? V Hsinchu imamo krožek za univerzitetno mladino. Saj prihaja, da se malo pozabava ali da angleščino študira, da pa bi malo več vedela o Bogu, za to pa nima časa ne zanimanja. Na vsem otoku je zdaj zelo malo odraslih za tečaje katoliškega pouka, zelo malo krstov; da bi vsaj ti bili resni; a je toliko odpadlih katoličanov.

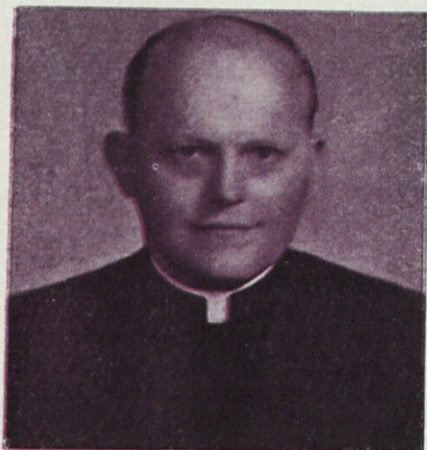
Je razumljivo, da je v takem ozračju težko govoriti o poklicih. Resna katoliška dekleta se vprašujejo, zakaj vstopiti v samostan, ko v svetu lahko za Boga in duše delajo. Kot povsod, jim je pokorščina ovira. Univerzitetna mladina bi se že odločila za samostansko življenje, če bi ji to dalo priliko

oditi na evropske ali ameriške univerze...

Podeželska katoliška dekleta, katerim ni bila dana prilika za izobrazbo, bi pa vesela vstopila v samostan, ki bi jim dvignil socialni položaj in jim pomagal utešiti žejo za študijem. Ker je danes bolj kot kdaj treba močnih in resnih poklicev, takih „poklicev“ ne moremo sprejeti, pravih pa ni...

Jaz sem za zdaj še pri vzgoji naših domačih poklicev. Pet jih je s Formoze, zadnja je vstopila pred štirimi leti in od takrat ni bilo več drugega poklica in ga tudi kmalu ne bo. 9 drugih novink in dve postulanti so pa iz Hong Konga, kjer so poklici še kar številni. Delo v novicijatu je včasih trdo, saj poznate Kitajce, ki tudi v redovni obleki ostanejo Kitajci, to se pravi, da jim je veliko za videz, brez globine... in je treba dolgo časa in potrpežljivosti, predno milost prodre v ostanke poganstva. Kljub vsemu sem hvaležna Bogu, saj je velika milost voditi druge. Včasih se mi zdi, da sama delam novicijat in boljše kot

Franc Rebo!, maryknolski misijonar

pred skoro 33 leti, ko nisem veliko razumela.

Dr. Janež se pa za vse to ne briga, saj mu bolnikov nikdar ne manjka... škoda, da s poklici ni tako. Sem bila pred Božičem pri njem in se smejem, da mi solze tečejo, ko mi vsakokrat pripoveduje na svoj način kako svojih zgodb, ki jih ima pogosto z bolniki. Vesoljna sodba bo zanj veliko bolj lahka kot za nas redovnike. „Ti si kot jaz vedno zdravil bolnike, si bil z njimi dober, ljubezniv, kar hitro smukni v nebesa“, mu bo Gospod na tiho rekel, ko bomo mi trepetaje čakali na našo sodbo.

Veste, da sem kar ponosna na naše Slovence v domovini: koliko je tam poklicev za redovno in duhovno življenje in zdaj vidim v skoro vsaki številki Katoliških misijonov, da se kak nov misijonar ali misijonarka podaja v misijone. Škoda, da pri Slovencih v tujini ni tega. Koliko je poklicev v Baragovem misijonišču? Saj jih je gotovo nekaj, o dekletih se pa nič ne sliši. Kar pa je občudovanja vredno, pa je vaša misijonska gorečnost, ki jo Vi oživljate in gojite. Vedno berem v Katoliških misijonih o vaših misijonskih prireditvah in delovanju... Vi vedno vzdržujete stike z vašimi misijonarji, česar nima nobena druga narodnost.

Globoko hvaležni „Bog plačaj!“ za Vašo dobroto in skrb do nas misijonarjev. Naj Gospod bogato blagoslovlja Vaše delo in trud za misijone; bodimo združeni v molitvi za širjenje božjega kraljestva! Hvaležne misijonske pozdrave z daljne Formoze!

Imamo pa na Formozi še misijonarja g. FRANCA REBOLA iz Maryknollske družbe, o katerem nimamo novic, razen da mirno naprej dela v svoji lepo razviti župniji, ki je večinoma sad njegovega že nad desetlet-

S. Rozalija Brilej s svojimi gojenkami, na Formozi

nega misijonskega truda. Potem je pa na Formozi še ena slovenska misijonarka, ki se imenuje MARIJA ROZALIJA BRILEJ iz družbe Pomočnic vernih duš. Iz pisem, ki jih je pisala od konca leta 1967 do danes, povzema sledeče vesti iz njenega misijonskega življenja:

„Tukaj na Formozi imamo kar lep mir, hvala Bogu. Božične praznike smo lepo praznovali. Pri polnočnici, ki smo jo imeli letos ob devetih zvečer, je bila cerkev polna ljudi, seveda ne le katoličanov, ampak tudi poganov, zlasti katehumenov. Misijonarji se na vse načine trudijo, kako bi v ljudeh dvignili smisel za duhovni svet in za vero, a je zelo težko, ker se dežela vedno bolj pogreza v materializem, v zemske vrednote.

A tu in tam se le najdejo kake lepe duše. Naj Vam povem, kaj smo do-

živeli na naši misijonski postaji v tem pogledu.

Preteklo leto sem šla z eno mojih sester dve uri daleč v hrib k sveti maši, kajti od 20 katoličanov, ki jih imajo tam misijonarji, je pet otrok prejelo prvo sveto obhajilo, pa je bil to res vzrok za slovesnost.

Po sveti maši smo imeli skupaj s katoličani zajtrk in smo lepo kramljali. Pa mi misijonar pokaže moža, ki je bil slep, in pravi: Vidite tega slepca, ki sedi na stolčku in je prejel sveto obhajilo med mašo? Pred nekaj leti sem ga krstil. Slišal je govoriti, da misli misijonar zidati novo cerkev, (do tedaj sem imel le malo leseno kolibo, v kateri sem dnevno maševal), a da bo treba na to še precej čakati, ker manjka denarja. Pa je ta dobri slepec takoj napravil načrt: Vsakokrat, ko prodam košare, (ki jih plete

Slepec, ki ga v svojem pismu omenja s. Brilej.

in prodaja, kot vidite na sliki) bom dal na stran nekaj izkupička in bom hranil za cerkev. — Rečeno, storjeno. Napravil si je hranilnik iz bambusa, kamor je na tihem spravljajl prihranke, da se ne bi drugi njegovi domači jezili nanj, ker je družina zelo revna. Možakar stanuje kake pol ure od misijonske postaje in gre vsako nedeljo k maši. Lepega dne pa čuje ropotanje kamijonov, ki so vozili gradivo za gradnjo. Vpraša ljudi, kaj in kam vozijo, in ko mu povedo, da vozijo za novo cerkev, si reče: Zdaj je pa prišel čas, da oddam, kar sem prihranil za zidavo. Vzame sekiro, razbije bambusov hranilnik in sešteje: bilo je 49 dolarjev. Doda še enega, da je bilo ravno petdeset, in ves vesel nese mi-

sijonarju kot svoj prispevek k hiši božji...

Misijonar mi je dodal: Od tedaj imam do tega slepca posebno spoštovanje, ker je tako plemenito razumel pomen svetišča.

Meseca decembra je bila tista cerkev blagoslovljena in so vsi katoličani zelo zadovoljni. Slepec je tudi prišel k blagoslovu; ni sicer mogel videti cerkve, a z obličja se mu je bralo veliko zadovoljstvo.

Zdaj je štirinajst let, kar sem prišla v misijone. Povem Vam, da sem zelo srečna, ne samo ob takihle primerih, ampak vedno, ker se morem žrtvovati tako od blizu za te ljudi, ki tako potrebujejo luči evangelija.“

HONG KONG

Oglasil se nam je 11. decembra lanskega leta salezijanski misijonar JOŠKO GEDER SDB. Iz njegovega pisma objavljamo sledeče zanimivosti:

„Skoro leto dni bo že, odkar „tovariši“ rovarijo po Hong-kongu. Prvo je bila kraja, razbijanje in tudi pobijanje. Že dolgo skoraj ne mine večer brez požarov. Mnogo prebivalcev se radi nemirov umika iz mesta. Ostali pa bojkotirajo trgovine, ki se jim zde rdeče. Rdeče banke so pa zaradi varnosti kar zaprle vrata. Angleška oblast je bojkotirala tudi vsa živila, ki so prihajala iz Kitajske, in vse potrebno dovažali od drugod, iz Avstralije. Nove Zelandije, celo iz daljnih Združenih držav Amerike. Za trgovino Kitajske s Hongkongom je bilo to velika škoda, zato so se skušali pobotati, in res se je kmalu obnovilo trgovanje s celino.

Zdaj so pa postale bombe moderne. Povsod jih nastavljajo. Hongkonška policija je noč in dan na nogah; za sledenje „tovariše“ in njih izdelovalnice oziroma zaloge razstreliv. Marsi-

Dva prizora iz Hongkonga: Zgoraj s. Kosovel s svojimi oskrbovanci. —
Spodaj: Salezijanec g. Stanko Pavlin s svojimi gojenci na televiziji

kaj tega so že staknili in uničili. Kakor je veliko bomb, smrtnih slučajev še ni toliko; zadnja statistika jih navaja, mrtvih in ranjenih, okrog 60, med njimi veliko otrok, ki bomb ne poznajo in jih vzamejo v roke. kjer eksplodirajo.

Versko je pa življenje Cerkve v Hong - kongu zelo razveseljivo. Povsod veliko število katehumenov. Cerkve so polne. Tudi ob delavnikih je udeležba pri mašah prav lepa. Imeli smo tudi letos krasno slavje Kristusa Kralja s procesijo, ki pa radi silnega prometa ne more na ulico in se zato vrši na kakem velikem stadionu, ki jih v Hong - kongu ne manjka. Tudi med raznimi verami vlada lepo sožitje.“

Drugi, v Hong - kongu delujoči slovenski salizijanec STANKO PAVLIN SDB tudi omenja nasilnost rdečih tamkaj. Oktobra 1967 nam tole poroča:

„Tu nas vsak dan nadlegujejo „rdeči“ oziroma „rumeni“, saj ne vemo, kaj prav za prav so. Kaže, da hočejo policijo utruditi, pa celó vlado. V mestu so pogosto zaprti celi okraj, češ da je nevarno iti tjakaj. Vedno je kaj ranjencev. V šoli kljub temu delamo naprej. Tako tudi v Makao, pod Portugalcji. Škoda bi bilo, če bi morali vse to tako cvetoče misijonsko delo zapustiti.“

Sredi aprila 1968:

„Provincial japonske province me je povabil, da grem septembra oziroma oktobra tjakaj vodit duhovne vaje tamkajšnjim sobratom. Vesel sem sprejel povabilo, saj sem pred trideset leti deloval na Japonskem in me zanima, kako je zdaj tam, zlasti v pogledu razvoja naše družbe.

Z delom med mladino tu v Hong - kongu zaenkrat mirno nadaljujemo. Pravijo pa, da nameravajo maja meseca rdeči spet malo ponagajati. A to pot je oblast bolj pripravljena; je pa

prava poplava rdeče propagande vsepovsod.“

Zadnje pismo smo od tega misijonarja prejeli sredi maja letos:

„24. in 25. aprila smo imeli v véliki dvorani „City Hall“ dva večera za starše naših gojencev. Za to priliko sem z gojenci pripravil opereto „Pribežališče grešnikov“, ki je lepo uspela; ko dobim fotografije, Vam jih pošljem. Vsi so občudovali naše male in večje pevce, pa tudi naš orkester.

Molite za naše katehumene, ki se pripravljajo na sv. krst 24. maja; 50 jih je vseh skupaj. Že preje pa smo krstili študente, ki bodo letos končali srednjo šolo in zapustili naš zavod. O da bi ostali zvesti!“

VIETNAM

V tej deželi, ki je tako preizkušana in v katero so obrnjene oči vsega sveta, deluje že leta in leta slovenski misijonar Andrej Majcen SDB. Razume se, da ne more veliko poročati, zato je vsak glas o njem dragocen.

„Katoliški glas“, ki izhaja v Gorici, je objavil v številki dne 11. junija prav lepo pismo tega misijonarja, ki nam o njegovem življenju zadnjega časa veliko pove. Ker večina bralcev „Katoliških misijonov“ tega odličnega katoliškega tednika primorskih rojakov ne bere, bo gotovo prav, ako misijonarjevo pismo ponatisnemo, na koncu pa dodamo še nekaj vesti iz pisma, ki ga je misijonar pisal februarja meseca svojim sobratom v ZDA.

„V naši kitajsko-vietnamski, ali po domače, hongkonški provinci smo še trije slovenski misijonarji salezijanci: g. Jožko Geder, g. Stanko Pavlin in jaz. Vsi smo v polnem delu, vsak seveda v svojem delokrogu, ki ga je določila pokorščina. Gospod Geder pase duše po hongkonških spovednicah in

je vedno dovolj zaposlen. Gospod Pavlin je šolski vodja v enem izmed hongkonških zavodov, kjer se šola kakih 1700 fantov. Jaz pa sem za ravnatelja in mojstra novincev v Vietnamu. Msgr. Kerec, kot veste, pa nas je pred leti zapustil in je sedaj v Evropi.

Kaj naj vam novega povem? Imate televizijo, radio in časopise, ki vam o vsem poročajo. Časnikarjev kar mr-goli v Saigonu; pa tudi tistih, ki vse vedo in jim servirajo vse mogoče podatke, resnične in neresnične, je več kot preveč. Gotovo ni vse rožnato, saj vojska in vojna prinašata s seboj korupcijo, nemoralo, žalost in smrt. Vendar pa spet ni tako žalostno in obupno, kot včasih nekateri pišejo. Eno drži: Vietnamci ne marajo komunistov in njihovega raja, jih že kar preveč poznajo, vsaj večina tako misli. Vsi vedo, da če bodo Amerikanci odšli, bo vse takoj zgubljeno. Katoličani predstavljajo majhen del prebivalstva, a so dobro organizirani, v resnih trenutkih nastopajo strnjeno in disciplinirano; so sila in moč. Vsi si želijo mir, molijo za mir, hočejo mir, a resničen, pravi mir, človekovega dostojanstva in svobode vreden mir. Njihov ideal je mir, ki ga je oznanil Janez XXIII. v svoji okrožnici 'Mir na zemlji'.

Kot veste, smo imeli lani jeseni volitve državnega predsednika in senatorjev. Volitve so bile zares svobodne. Tudi naši novinci so šli volit. Vsak je volil po svoji mili volji, kogar je hotel. To so bile prve svobodne volitve. Tu in tam so vpili o nepravilnostih. Seveda, tehnično ni bilo vse na višku, kajti ne uradniki ne državljani še nimajo zadevne prave vzgoje. Na nekatere take nepravilnosti so se obesili tako imenovani nevtralcí in komunisti, da so zagnali hrup po svetu, kjer je vedno dosti ljudi, ki jih radi po-

slušajo. V resnici pa so se osmešili.

Dalatski škof je lepo pohvalil novega prezidenta, češ da je zelo moder mož; praktičen katoličan sicer ni, čeprav je bil krščen. V dveh letih je napravil veliko reda in pomagal ljudem k večjemu zaupanju. Seveda ni lahka reč, v vojnem času po demokratsko mešati to živo kašo narodnega življenja! Saj veste, da smo se včasih učili tisto pesem: 'Vsak po svoje pesmi poje...' Skladno ubrati v lepo pesem vse te različne tone, ni lahka reč. Držati v eni roki puško, z drugo pa delati za socialni, kulturni in gospodarski napredek, tudi ni lahko. Lahko pa rečem, da se oblastniki resno trudijo za napredek na vseh življenjskih področjih. Tudi katoličani, in če hočete, tudi mi salezijanci, delamo in garamo z vsemi močmi, da bi položili svoj delež na oltar napredka tega dobrega vietnamskega naroda...

Te dni praznujem petnajsto obletnico, odkar sem prišel v Vietnam, to se pravi, petnajsto obletnico salezijanskega dela v tej deželi. Bil sem prvi salezijanec, ki je prišel sem na delo. Začelo se je v Hanoju. Ko premišlujem to petnajstletno dobo, moram res hvaliti Boga za izredno pomoč. Ko sem bil v Hanoju, so strojnice prasketale in topovi grmeli okoli naše ustanove; in danes grme tam okoli Saigona. Vedno v nevarnosti, pa vedno naprej in zopet naprej pod don Boskovo zastavo. V letih 1952/54 sem bil v Hanoju. Ko smo tam vse zgubili, smo se preselili proti jugu; najprej v Bau Me Thuot, med primitivece v pragozdu; od tam pa v Saigon. Bilo je trdo delo, pravi križev pot. Bilo je treba veliko poguma, da si hrabil, predvsem preplašene sobrate, potem pa še številne fante, po večini sirote. Kot ravnatelj v Saigonu sem najprej kupil zemljišče v predmestju Govap. Tu je sedaj salezijanska tehnična šola,

morda najlepše opremljena v Južnem Vietnamu. Na drugem koncu Saigona sem organiziral zavod za naš naraščaj. Moji nasledniki so obe ustanovi lepo razvili. Jaz sem se na željo predstojnikov posvetil vzgoji naših bodočih vietnamskih salezijancev. To je prvi in najvažnejši pogoj za razvoj našega dela v prihodnosti! Misijonsko delo zahteva kvalificiranih ljudi. Kdor ni za nobeno rabo ter se ponuja, da bi šel v misijone, naj kar doma ostane. Tu in tam vidim koga, ki se ni nikdar dobro naučil domačega jezika: taki samo životarijo. Vietnamci so precej nadarjeni ljudje in zadnja leta jih velik odstotek obiskuje ne le srednje, temveč tudi visoke šole. Šole, ki imajo tudi do tisoč učencev, rastejo kot gobe. Pa jih bo še treba. Bi rekel, da se sploh ne pozna, da smo v vojnem vrtincu. Katoliške šole so povsod zelo spoštovane, ker hkrati uče in vzgajajo. Zato v naših zavodih ni nikdar dovolj prostora.

Kot sem dejal, sem za ravnatelja in mojstra novicev v Osrednjem Vietnamu, blizu letoviškega mesta Dalat. Vietkongovci nas puste pri miru. Na splošno naše življenje kar mirno teče. Naš provincial se je kar čudil, ko je prišel na obisk, da smo tako mirni in brezskrbni. Poleg novicev imamo tu še kakih 70 fantičev, ki hodijo v prvo gimnazijo, ter duhovno oskrbujemo kristjane v bližnjem Tram Hanhu.“

Dne 19. februarja 1968 pa piše misijonar Majcen sobratu v Združenih državah sledeče:

„Vaše pismo z dne 10. januarja mi je dospelo včeraj. Bilo je prvo, ki sem ga prejel po dvotedenski blokadi zaradi vojaških operacij. Jaz sem bil v Saigону ob proslavah našega petnajstletnega dela v Vietnamu. Prav lepo je bilo na sestanku bivših gojencev in nihče ni slutil, da bodo nasled-

nji prazniki tako krvavi. Dne 28. januarja sem priletel nazaj. Gojenci so šli že 24. v mesecu domov na počitnice in jutri jih gre naš gospod prefekt iskat v Saigon in po okolici. Bog ve, če bo našel vse žive in kje! Oni iz Dalata so že prišli. Zatekli so se bili v jezuitsko véliko semenišče, kajti boje se novih napadov.

Tudi naši dve hiši v Saigону sta polni beguncev. V Thu Duku jih je bilo 10.000 in v Govapu kar 12.000. Skoraj neverjetne številke, a pravijo, da niso pretirane. V naši hiši tu smo pa imeli mir. Le streljanja z mitraljezi in topovi je bilo dovolj vse naokrog po gozdovih, ki so polni rdečkarjev. Napadli so tudi naš krajevni poštni urad, ki pa ni drugega kot lesena baraka. Ob ameriškem bombardiranju je bilo 10 rdečih mrtvih, pa en naš vojak in neka starka. Vsem so potem priredili lep pogreb, tudi rdečkarjem, vsem so položili na krsto cvetje in sveče... po smrti smo vsi eno. Pogrebu je načeloval predsednik vlade.

Kaj nas še čaka, ne vemo. Med napadi smo sicer držali naš dnevni red, le kruha in luči nismo imeli, pa na cesto nismo smeli. Molite za nas!“

SIAM

Že več kot 40 let deluje v misijonih s. KSAVERIJA PIRC O.S.U. Najprej je bila na Kitajskem, v Svatovu, več kot trideset je pa že v Siamu. Tu je večinoma delovala v glavnem mestu Bangkoku, več let pa tudi na severu v Chiangmaju. V „Katoliške misijone“ piše lepe sestavke, ki jih tudi sama ilustrira. Poleg tega pa nam v svojih pismih pove še veliko drobnih vesti iz vsakdanjega misijonskega življenja. Imamo štiri taka pisma od nje; eno je še iz leta 1967, ostala pa

Iz delokroga g. Majcena SDB: Bratci so obiskali njegove gojence

va iz letošnjega leta. V prvem pismu g. Wolbangu CM piše tudi tole:

„Vojska ob Sredozemlju nas bolj malo vznemirja. Hujša stvar je Vietnam, ki ga imamo pred durmi. Zatrjujejo, da komunisti nikakor ne bodo zavzeli Tajske. A mnogi, ki so dobro poučeni, trdijo, da je dežela že vsa preprežena s komunistično mrežo.

Ko bi Vas pot spet zanesla v Bangkok (op. ur. č. g. Wolbang CM je na povratku iz Kitajske pred skoro 20 leti obiskal tudi s. Pirc OSU v Bangkoku), bi se začudili, kaj smo zgradile tu v tem času. „Mater Dei“ se je prelevil v krasno stavbo v sijamskem slogu. „Regina Mundi“ je sicer manjša, a v marsikakem pogledu lepša in modernejša stavba in vsebuje razrede od otroškega vrtea do pred-univerze.

Pred nekaj meseci smo podrli našo najstarejšo šolo v Bangkoku, „Regina Rosarii“, v kitajskem delu mesta in tam raste iz tal 4 nadstropna stavba za 1000 učenk. Pa bi kdo rekel: Le kje jemljejo uršulinke denar? Je prav enostavno. Po 15 nas je na vsaki postojanki in vsaka gara od jutra do večera z najskromnejšimi osebnimi izdatki. Vsa šolnina skoraj gre za izboljšave. Vsaka postojanka tudi budno čuje, da se z vsemi dohodki umno gospodari. Ostalo pošlje ljubi Bog po dobrotnikih kot ste vi in Amerikanci.

Ko je škof blagoslovil novo stavbo za zavod „Mater Dei“, je rekel: „Le koliko let bodo uršulinke uživale sadove svojega truda. Mogočna roka komunizma že preži, da vse pograbi.“ To je bilo pred 10 leti in bo novi „Ma-

ter Dei“ skoraj slavil desetletnico obstoja in mirnega delovanja in med tem je v drugi mestni četrti zrastel še novi zavod „Regina mundi“ med pretežno novonaseljenimi najrevnejšimi sloji. Seveda imamo še precej dolga, a ker nam je Bog pomagal tako daleč, nam bo še tudi vnaprej! Pregovor pravi, da optimisti gradijo svet, med tem ko pesimisti stoje ob strani križem rok...

Na severu Siama pa se tudi lepo razvija naš zavod Regina coeli v Chiangmaju in akademski dom „Sedem vrelcev“. Kot že veste, delamo tamkaj skupno z jezuiti. Osrednji del akademskega doma s kantino, družabno dvorano in knjižnico deluje že 4. leta. Letos so jezuiti že tudi zgradili moderno stavbo za spalnico akademikov. Trikrat več se jih je priglasilo, kakor pa jih morejo sprejeti. Naš prostor za visokošolke pa še čaka, da zasadimo prvo lopato vanj. Od vseh strani nas vzpodbujajo, naj hitimo, a je treba premagati še veliko ovir.“

V drugem pismu misijonarka prikaže značaj njihovega misijonarjenja tamkaj. Kar dobesedno navajamo:

„Slavnih spreobrnjenj pri nas ni. Naše delo je le pre-evangelizacija. In koncil je še podčrtal, da moramo upoštevati svobodo verskega prepričanja. Torej čakam, da bo bila božja ura tudi za ljubo Tajsko. Vendar ne držimo rok križem. Skušamo z vsemi močmi prikazati ljubo mater Cerkev v najsjajnejši luči milijonom budistov okrog nas. Bog je dal nam uršulinkam najlepšo priliko: 4 do 5 tisoč učenk, v veliki množini otrok vodilnih krogov, poseča naše šole. Kar sadimo v ta mlada srca, bo neizogibno rodilo sad ob svojem času.

Pretekli mesec sem videla v pregledu verstev na Taiskem sledeče številke:

Budistističnih pagod ...	24.105
Boncev	174.266
Boncev novicev	87.666
Katoliških cerkva	161
Protestantskih	143

Števila katoliških in protestantskih misijonarjev in misijonark ni bilo v seznamu. Človeku bi upadel pogum, če ne bi vedeli, da je Bog z nami.

V teh zadnjih letih smo pričele v vseh naših šolah s socialno oskrbo najnižjih slojev. Zavod, kjer sva sedaj s s. Frančiško, je ravno v najrevnejšem predmestju Bangkok-a. Nezaslišano ubožstvo vlada v kolibah vse okrog nas. Ob sobotah, ko ima naša redna šola prosto, pridejo k nam otroci ceste, nekaj nad 120. Umazani, razdrapani, često brez obleke, se prerivajo in pretepajo, dokler jih sestra Dominika ne spravi v vrsto. Razen osnovnih šolskih ved dobijo tudi kosilo in kakšen kos obleke.

Najtežje socialno vprašanje so mladoletniki od 12-18 leta. Skušamo na razne načine preskrbeti jim delo in jim s tem zagotoviti prihodnost, pa to jim ne diši. Pohajkovanje, tatvina, ropi in celo poboji, to je vse bolj zanimivo. Vendar se nam je posrečilo, da smo pridobili dva fanta 16. let. Oba sta iz družin tatov. Oče in mati na obeh straneh sta že bila v zaporu. Pri nas delata na vrtu že nekaj mesecev in pomagata pri težkem delu tu in tam. Zdi se, da ju bomo z veliko ljubeznijo in potrpežljivostjo privadili delu in ju tako napravili koristna člana človeške družbe.“

MOLIMO ZA SLOVENSKE MISIJONARJE IN NJIH DELO! POMAGAJMO JIM Z NAŠIMI DAROVI!

MISIJONSKI DAROVI

ZA CERKEV MARIJE KRALJICE SVETA V SLOVENSKI VASI PRI BARAGOVEM MISIJONIŠČU

N. N. iz province Buenos Aires, 10.000 pesov.

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ

V čast škofu Baragu in škofu Slomšku, Mr. in Mrs. Ludvik Burgar, 200 dolarjev; „Caritas“ aachenske škofije, Nemčija, 10.000 DM. Franc šveb, Avstralija, 10 avstralskih dolarjev; Marija Zakrajšek, San Justo, Argentina, 1.000 pesov; N. N., Argentina, 10.000 pesov.

ZA D.Š.V. in D.S.D.

Marija Pavli, 200 pesov; Lojze in Albina Sedej, 300 pesov, oboji iz Argentine.

TISKOVNI SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Družina Clemente, Jauregui, Argentina, 250 pesov.

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): N. N., Slovenska vas, 4,200; Ana Klemenčič, ob obletnici smrti škofa in misijonarja Friderika Baraga, 2,000; Neimenovana, 2,000.

Avstralija (v avstralskih dolarjih): Maks Korže, 1; Neimenovana M. H., 10 dol.

Z.D.A. (v dolarjih): Mrs. Joseph Ancel, Joliet, 5.

Venezuela (v dol.): Marija Ilija, 50.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za salezijanskega misijonarje (določeno Stanku Pavlinu, Hong-kong), N. N., Slovenska vas, 3.000 pesov; N. N., Slovenska vas, Argentina, 3.500 pesov (10 dolarjev), za o. Oballa.

ZA ŠIVALNI STROJ s. Marjeti Mrhar na Madagaskarju so po Mrs. Anici Tushar oziroma Misijonskem krožku v Gilbertu, Minnesota, U.S.A. darovali sledeči: Neimen. 25 dol.; Mrs. Josephine Gliha, Cleveland, 22 dol. blagajna Misij. ženskega krožka na Gilbertu, 20 dol.; mis. Anica Benedik, Duluth, 12 dol.; neimenovana, 7 dol.; Jože Vrečar, Ely, 3 dol.; Anica Tushar, 2 dol.; po 1 dolar: mrs. Mary Paternost, mrs. Anica Kuntara, mrs. Milka Škorjanc, mrs. Tereza Mikelič, mrs. Polda Ferkul, mrs. Josephine Krulc, mrs. Rezka Pucko, mrs. Silva Dolenc, mrs. Gertrude Zakrajšek. — Skupaj: 100 dolarjev.

ZA MISIJONE

Argentina (v pesih): N. N., Carapachay, 500; N. N., Slovenska vas, 1.000; ob predavanju č. g. Sodje CM, gospe udeleženke, 775; Lavrih Janez, San Justo, 650.

Mr. Silvo Roškar, 1 avstralski dolar.

KDOR MISIJONOM
DARUJE, BOGU
POSOJUJE!

VSEM TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Od zadnje objave nismo prejeli nobene večje skupine novih dosmrtnih naročnikov, na katere kajpada še vedno upamo, a je zelo razveseljivo, da se je oglasilo 17 posameznikov, od tega kar deset iz Združenih držav ameriških, pet iz Argentine, eden iz Kanade in eden iz Avstralije. Tilo so:

ZDRUŽENE DRŽAVE: Sister **Josephha Seškar**; Mr. and Mrs. **Miro Celestina**; **William Kuntara**; **Jože Paternost**; Miss **Mary Strojín**; Mr. **Louis Hribar**; Mr. in Mrs. **John Hočevár**; Mr. **Frank Cerar**; Mrs. **Mary Marolt** in Miss **Albina Gostič**. Vsak od teh 50 dolarjev.

ARGENTINA: **Jože Mehle**, **Tablada**; **Slavka Bavec**, **Lomas del Mirador**; **Jvan Mehle**, **Tablada**; **Mikelj Jože**, **Ramos Mejía**, in **Ludvik Grilj**, **San Justo**. Vsak od njih je vplačal 10.000.— pesov dosmrtno naročnine.

KANADA: **Milka Božnar**, ki je vplačala 50 kanadskih dolarjev.

AVSTRALIJA: **Julija Marčun**, vplačala 50 avstralskih dolarjev.

S temi velikodušnimi „dosmrtniki“ se je njih celotno število dvignilo na 142. Manjka še 8 prijav, da dosežemo polovico zastavljenega cilja: 300 dosmrtnih naročnikov.

Kako je naraščalo število začenši z januar-februarsko številko? Januar-februar: 11 vplačanih dosmrtnih naročnin; marec prav tako 11; april samo 6; maj kar 42; junij 33; julij 10; avgust 12 in sept.-oktober (ta številka) 17. Torej doslej 142. Vidimo, da je bil višek dosežkov v maju in juniju, ko sta prišli obe veliki prijavi iz Kanade in Združenih držav. Kako bi bilo lepo, če bi se tak višek ponovil še pred koncem leta! Morda bi bil najprimernejši čas za organiziranje akcije od strani poverjeništev ravno bližnja misijonska nedelja?! Saj so „Katoliški misijoni“ tudi glasilo Družbe za širjenje vere, kateri je misijonska nedelja posebej posvečena! In v geslu akcije za 300 dosmrtnih naročnikov je izraženo, da gre za proslavitev dvajsetletnice izhajanja lista v zamejstvu! In pa: Z injekcijo tristo dosmrtnih naročnin bi naročniki „Katoliških misijonov“ bistveno pripomogli k danes še vedno najvažnejšemu misijonskemu prizadevanju zaledja: vzgoja novih misijonarjev, čemur bo služila gradnja Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča v Slovenski vasi pri Buenos Airesu! Srčno torej prosimo vsa misijonsko delujoča žarišča v slovenskem zamejstvu, da se zlasti okrog misijonske nedelje vržejo na to tako važno misijonsko akcijo v pospeševanje novih slovenskih misijonskih poklicev! Razveselite nas s številnimi prijavi! Saj ne gre le za *DAJ*, ampak tudi za *DAM*, kajti z vplačilom dosmrtno naročnine si naročnik zagotovi prejemanje lista do smrti, skozi vse življenje in se enkrat za vselej reši skrbi za vsakoletno plačevanje naročnine! Tudi posamezne naročnike lepo vabimo in prosimo: Če količkaj morete, plačajte dosmrtno naročnino, lahko tudi v dveh obrokih! S tem boste listu, ki vas morda že dvajset let obiskuje mesec za mesecem, izrazili najlepše priznanje in prijateljstvo; s tem boste slovenski misijonski akciji pomagali zgraditi primerno žarišče novih misijonskih poklicev; s tem boste samim sebi odvzeli skrb glede bodočega plačevanja in še veliko ceneje vam bo prišla naročnina. Se spleča i pod nadnaravnim i pod naravnim vidikom! O tem se je prepričalo 142 naših naročnikov, ki so dosmrtno naročnino že vplačali; zgled so nam dali, da bi tudi mi tako storili...

(nadaljevanje na ovitku desno spodaj!)

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 205.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 Sv. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drav, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

(nadaljevanje z druge strani ovitka.)

Naša razpredelnica kaže zdaj tele številke:

Dežela	Število naročnikov	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	36	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	30	Anglija	41	7	—
Avstrija	306	50	13	J. Amerika			
Italija	313	50	7	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	46	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	3	Evropa (ostalo)	15	3	1

Skupaj 142 novih dosmrtnikov!

Vsem novim dosmrtnim naročnikom čestitamo k temu res katoliškemu dejanju in se jim iskreno zahvaljujemo, vsem skupaj in vsakemu posebej! Bog Vas poplačaj za Vašo plemenitost! Naši misijonski gojenci vsak dan molijo za dobrotnike, med katerimi ste vsi dosmrtni naročniki!

Objavljamo, koliko v posameznih valutah stane dosmrtna naročnina: V ZD in Kanadi, 50 dolarjev; v Italiji 25.000 lir; v Avstriji 1.000 šilingov; v Franciji 180 NF; v Argentini 10.000 pesov; v Angliji 18 funtov; v Avstraliji 45 dolarjev, v ostalih deželah 50 dolarjev.

Pošiljajo se lahko vsem poverjeništvom (naslovi na tretji strani ovitka), ali pa naravnost na superjorja Baragovega misijonišča in na naslov: Lenček Ladislav CM, Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina.

Baragovo misijonišče.

Aktivne redovne ustanove, naj bo že njihov namen strogo misijonski ali ne, naj se pred Bogom resno vprašajo, če ne bi mogle še stopnjevati svojo dejavnost za širjenje božjega kraljestva med pogani; če ne bi mogle kake svoje službe prepuustiti drugim, da bi lastne moči posvetili misijonom; če ne bi mogle začeti delovati v misijonih, tudi če bi bilo treba spremeniti konstitucije.

Misijonski odlok

Cerre Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires